

Timișoara, spațiul Hyperion

Festival al pechinezilor

Genar Ionescu

Maria Delizara, soția sa

Claudia Fischer, prietena Mariei Delizara

Trec pe la micile cuști antifonate, luminate, cu uși de sticlă

– Parcă sunt în cuptoare cu microunde, spune Maria Delizara

Genar Ionescu îl vede pe Viorel Handu

Viorel Handu, interesat de un exemplar turcoaz

Genar Ionescu exclamă

– Ia uite – Viorel Handu

Maria Delizara se întoarce mirată

Genar Ionescu spune

– Viorel Handu, îl știi de la cenaclul municipal

Genar Ionescu insistă

– Cu un pechinez turcoaz în brațe. Are semn roșu pe sprânceana dreaptă

– A fost un deliciu divorțul artistei handmade, Lia Florian, spune Claudia Fischer – soțul Jean Florian a declarat presei că nu mai suporta să audă pe toate drumurile că soția lui este creația lui Viorel Handu

– Ești informată, donșoară Claudia Fischer, spune Maria Delizara

– E lumea mea, și ar putea fi și a ta și a lui Gen, dacă n-ai trage mâța de coadă

– Iubito, ai uitat? În lumea mea perfectă, eu și Gen ne furem sideral și tragem mâța de coadă

– Mă duc să-l salut pe Viorel Handu, spune Genar Ionescu

Viorel Handu, mirat, cu pechinezul turcoaz în brațe

Genar Ionescu repetă

– Ne știm de la cenaclul municipal

Viorel Handu tresare

– Da-da, ne știm de la cenaclul municipal – ești Genaru

– Genar

– Da, Genar – îți spuneam Gen

Zâmbește fin, o satisfacție fină

Se apropie Maria Delizara și Claudia Fischer

- Da, am venit cu trenul, spune Genar Ionescu
- Superb, într-adevăr, spune Viorel Handu legănând pechinezul, scuturându-l ușor
- E somnoros, sărăcuțul, spune Maria Delizara
- Viorel Handu deschide ușa cuștii
- Spune închizând ușa cuștii
- Totuși, dacă ar fi să-l am, ar fi o grijă pe care, din păcate, nu mi-o pot permite
- Insistă să se întoarcă la Arad cu mașina lui
- Insistă să ia masa la Trevor
- Nu trebuie rezervare, îi spune lui Genar Ionescu. Restaurantul este al prietenului meu, Bogdan Gămăleț
- Va fi interesant, spune Claudia Fischer
- Viorel Handu o privește și ochiul drept, sub cicatricea roșie, parcă se mărește fixând-o, în timp ce spune
- Restaurantele de suflet ale lui Bogdan Gămăleț sunt cele de cartier – restaurante de cină, care freamătă de la șase seara încolo, cu atmosferă familiară, model italian și francez
- Poate și spaniol, spune Claudia Fischer
- Privire, și din nou ochiul drept, sub cicatricea roșie, parcă se mărește fixând-o, în timp ce Viorel Handu se oprește și spune
- Când Bogdan Gămăleț ne-a arătat pe ecran cum funcționează aceste mici restaurante și a spus spus că vrea să deschidă ceva asemănător în cartierele Vlaicu și Micălaca, ni s-a părut o idee trăznită. Totuși, eu și Sergiu Mantica, am investit. Începutul a fost cu surprize neplăcute chiar și pentru Bogdan Gămăleț. În primul rând a constatat că noi n-avem bucătărie pentru așa ceva. Ce pui pe masă, în afară de fripturi la grătar? Sarmale, mici, fasole cu ciolan, tochituri, brânzeturi inferioare, gen telemele, cașcavaluri? Problema e că, în afară de friptura la grătar, dacă nu cumva e una marinată, adică un dezastru vizavi de vin, nimicare din aceste bucate nu se asociază cu vinul. De fapt nu le poți asocia cu ceva, eventual cu rachiu. Sigur, poți bea vin, dar e ca nuca-n perete. Cumpărarea vinului a fost ea însăși o problemă – podgoriile din zonă, devenite, prin retrocedări, parcele, produc puțin și, prin urmare, scump. Or, în asemenea restaurante vinul se servește generos, sigur, nu chiar cu vadra

– Hexacontetraedre, spune Claudia Fischer

Ochiul de sub cicatrice este atent, fără zâmbet, în timp ce, în rest, Viorel Handu zîmbește spre Claudia Fischer – un zâmbet reverență

– Bravo, iubito, ține-l de coaie, șoptește Maria Delizara

Viorel Handu spune

– Bogdan Gămăleț, după ce a încercat peste tot în țară, inclusiv în Basarabia, a rezolvat cumpărând vin din Țara Bascilor, în butoaie siglante. În privința bucătăriei, a angajat bucătari italieni și chinezi – au stilul cel mai versatil la dres busuiocul. În fiecare restaurant este acum un tandem italian-chinez de bucătari, iar pe lângă ei, români, care vor prelua ștafeta când reputația acestor osteria se va consolida. Relativ repede, oamenii au îndrăgit să socializeze într-o ambianță prietenoasă, cu servicii de gentilețe, la o masă bună, cu preț decent

Pornesc spre ieșire

– Trevor a fost primul restaurant – e sofisticat, e în centru, dar Bogdan Gămăleț îl consideră cel mai puțin reușit ca afacere, spune Viorel Handu și nu trece o lună până la căsătoria cu Claudia Fischer

– Chestii aiuritoare ale vieții, își spune Genar Ionescu

Apoi, asistenta Amalia Iacob

– Un domn zice să-ți spun că-i Viorel Handu. Zice că vrea să te vadă

– Trimite-l aici

Ochii Amaliei Iacob sunt strălucitori, vede Genar Ionescu

Amalia Iacob se îmbujorează spunând în șoaptă

– A adus o casetă mare cu vin și gustări – a zis s-o pun la rece, și trebuia loc pe raftul frigo, și mi-a băgat limba-n ureche

Genar Ionescu trage aer în piept, ca să nu izbucnească în râs

– Vino să văd – în stânga, în dreapta?

Amalia Iacob îi aruncă o privire furioasă

Întreabă, întorcându-se la ușă, cu ochi și mai strălucitori

– Ce părere ai – literatura va continua să existe ca instituție?

Genar Ionescu trece la fereastră, așteaptă cu mâinile la spate

– Prietene, încântec și descântec! apare Viorel Handu, vine cu mâna întinsă. Îmi place cum te-ai aranjat, spune privind în jur. A contribuit Maria cu banii mătușii din Luxemburg? Claudia mi-a spus despre mătușa din Luxemburg

– Da, a aflat multă lume. Nu-mi mai fac sânge rău din asta
 – Pot sta aici? întreabă Viorel Handu și, înainte ca Genar Ionescu să răspundă, se așează în scaunul pacientului. Prietene, ce să zic – e comod, îți dă încredere

– Reglez spătarul, dacă vrei
 – Mersi, e bine așa, e chiar plăcut

Genar Ionescu împinge cu piciorul taburetul de lucru
 Se așează în dreapta lui Viorel Handu

– Ai fi ca la psiholog, conform clișeului. Doar că la dentist nu vorbești – stai cu gura căscată

– E prima dată când sunt într-un asemenea scaun. Am auzit că problemele cu dinții sunt o nenorocire. Eu n-am probleme

– Nu știu cum ai scăpat cu dantura întreagă – e o minune, fiindcă arătai de speriat când te-am văzut prima dată la cenaclul municipal, cred că a fost milimetric după lovitura pe care ai încasat-o

Viorel Handu râde – râs mic, nepriceput

Spune

– Fața mi-a articulat-o Sergiu Mantica, la o miuță de hochei. Am ajuns la spital – mama și tata erau să înnebunească, mai ales mama, văzându-mi terci o parte din față. Tata s-a dus zmeu acasă la Sergiu Mantica și puțin a lipsit să iasă o păruială între el și tatăl lui Sergiu, care, i s-a părut tatălui meu, lua prea în ușor ce se întâmplase. Tatăl lui Sergiu a telefonat unui chirurg plastician, căruia îi era avocat. Acela mi-a rezolvat pometele și nasul cât de cât spre normal – Nasul băiatului va fi unul bărbătesc, de succes, i-a încurajat pe părinții mei. Cu arcada ochiului a fost mai greu – crosa despicasă o pizdă în mijlocul sprâncenei și trebuia protejat ochiul. Sergiu Mantica a zis la final – Frate, ai mutră horror, dar va fi mișto

Genar Ionescu se înclină spre Viorel Handu, îl privește

– Când ai intrat, m-a surprins o schimbare și nu-mi dădeam seama ce. Acum văd – cicatricea e abia vizibilă și ochiul arată normal

– M-am întors de o lună din Anglia – a fost ultima operație, mai mult nu se poate face

– E foarte bine – ce se mai vede e o notă de personalitate

– De bărbăție – recunoaște, nu fi sfios, spune Viorel Handu

– Ce mai face Sergiu Mantica?

– Manager la firma noastră, Standarde în Lactate. Căsătorit cu artista Lia Florian. Crește cele două fete ale Liei din căsătoria cu Jean Florian. Pare fericit

Genar Ionescu, pe taburet – deși nu ar vrea să se vadă, se vede că este încântat să fie în dreapta lui Viorel Handu, care spune

– Chiar e plăcut scaunul ăsta

– Chiar nu vrei să reglez spătarul?

– Cred că ar fi bine, acceptă Viorel Handu, își împreunează mâinile pe burtă, închide ochii

Genar Ionescu apasă repetat butonul verde

– Așa e bine, spune Viorel Handu

Continuă cu ochii închiși

– Sînt generos, probabil știi deja, cu toate speciile de artiști – scriitori, artiști plastici, trupe rock, trei graffiti, doi băieți și o fată. Și tot așa – ajut teatrul, filarmonica, contribui necondiționat la apariția revistei Hemion de ambe sexe, și revista apare de un sfert de secol

– Și politica?

– Sponsorizări, donații, nu se poate altfel, și e normal nu numai la noi, ci peste tot, în lumea largă. Ca să fim lăsați în pace, de politică și politicieni se ocupă Rusalin Petrian

– Rusalin Petrian!? exclamă Genar Ionescu uimit-exasperat – Tu, Sergiu Mantica, și acum zici de Rusalin Petrian, erați la cenaclul municipal!

Viorel Handu râde cu ochii închiși – răs mic, nepriceput, spune

– Gașca de la cenaclul municipal, și mai sunt și alții – Rusalin Petrian e funcționar important în primărie, în apropiere pasională cu lumea interlopă. A devenit eminență cenușie pentru tot ce mișcă în politica orașului. Se laudă că a fost sfătuitoare apropiat al lui Cristian Moisescu și că el l-a convins să facă, în oraș, retrocedări de teren zărate, în vecinătatea ticăloșiei sau a tembelismului cinic față de cetățenii unor cartiere. Acum Rusalin Petrian se laudă că ambiția lui este să convingă și să ajute să intre în partide și în administrație tone de neisprăviți și nemernici, indivizi pe care nu-i interesează politica, habar n-au de politică, în schimb sunt lacomi și dispuși la orice pentru interesul propriu. Speră să aibă un bun randament și să lase o situație de iad înainte să se călugărească

– Rusalin Petrian se călugărește?

– Visează să se călugărească pe muntele Athos, iar numele să fie Silvestru, după cel al Silvestrinei

– A fost senzație în oraș, de aceea știu și eu – Silvestrina a murit la șaptesprezece ani

– Cumplit – glioblastom, cancer la creier

Tăcere

Viorel Handu spune

– Tot ce fac e o distragere de căcat! Aștept clipa schimbării – îmi tremură inima așteptând, dar sunt convins că va veni cât încă voi fi pe planeta Pământ. Mă voi despărți de toate și voi fi scriitor și lumea îl va ști pe scriitorul Viorel Handu, nu pe lăptarul Viorel Handu. Poate îmi voi schimba numele. Uneori scriu – povestiri în genul lui Borges. E un mare chin să scrii ca el, și cred că și pentru el a fost. Adevărul e că-i admir pe cei care scriu mult, cărora li s-a declanșat o râurare a scrisului și pot respira doar scriind

– Mi-a rămas în minte o poveste, spune Genar Ionescu. Nu-mi amintesc de unde o am, cum a ajuns la mine, poate am citit-o undeva, poate e de Borges, poate îți dai tu seama, fiindcă îți place Borges. Repet, nu mai știu de unde m-am ales cu această poveste – un scriitor află că va muri. E un scriitor blocat, în criză de scris, sau mai exact delăsat sau direct leneș, amânând mereu scrisul, crezând că are tot timpul din lume. Și deodată medicii îi spun că moartea a pus gheara pe el și că timpul lui are deja un sfârșit. Disperat, se apucă de scris, scrie frenetic sub imperiul fricii de moarte, ține morțiș, ca să zic așa, ca în puținul timp pe care îl are, după prognosticul medicilor, să mai scrie o carte, și scrie, termină acea carte, apoi alta, scrie frenetic, se declanșase acea râurare, cum ai zis, a scrisului, încât scrie, și scrie. Apoi află că a fost un diagnostic greșit – nu va muri. Dar el nu se poate opri din scris. Este convins că suferise de o boală mortală și se vindecase datorită scrisului. Îi intrase frica-n oase și era convins că, dacă se va opri din scris, dacă va înceta să-și administreze leacul miraculos al scrisului, va muri

Tăcere

Genar Ionescu spune

– În fine, eu sunt dentist, tu faci afaceri cu lapte

– Cu lactate. Fiindcă văd că te interesează, îți spun cum am ajuns eu și Sergiu Mantica în afacerea cu lapte și lactate. Inițiativa a fost a lui Sergiu Mantica. Noi așa funcționăm – Sergiu Mantica e cu inițiativa, cu ideile, iar eu preiau și rotunjesc lucrurile. Într-o după-amiază de joi, Sergiu Mantica a rămas cu privirea în gol. Știam că va răbufni. Și așa a fost – Îți dai seama ce se întâmplă? m-a întrebat agresiv. Lucrez în biroul de avocatură al tatălui meu, urmează să fiu avocat de succes, bani căcălău. Asta vreau?! Nu! Nu asta vreau! a strigat și a strigat arătând spre mine – Tu ești inginer! Cine dracu are nevoie de liota de ingineri vărsată acum de politehnici?! Împuști leul de la o firmă la alta – nu te simți umilit? Am ripostat – Mă simt umilit, dar soluția – ai o soluție?! Sergiu Mantica a surâs larg, semn că mă adusesese unde voia și a spus – Am soluția Gabriel Lințianu: banii câștigați riscant sunt fiorul vieții, pot reînvia o viață. Clisura Dunării încă există și sârbii sunt mai setoși ca niciodată. Rusalin Petrian m-a trimis la o sursă de motorină CFR, sunt mii de litri la orice oră. Am cumpărat o dubă TV14 – nu contează că e rablă, e deja încărcată cu motorină. Diseară, plec pe clisură. Era cu privirea asupra mea parcă așteptând să spun, și am spus – Vin cu tine. Sergiu Mantica m-a îmbrățișat – Frate, se cacă sârbii pe ei când te văd. Sigur vor da prețul corect. Eu încă aveam mutra horror și se adăuga statura. Au trecut câteva săptămâni – pontam trei transporturi de motorină pe săptămână. Sergiu Mantica a rupt-o cu biroul de avocatură – Te crezi într-un roman de Scott Fitzgerald! ar fi strigat taică-său. Peste unsprezece luni, Sergiu Mantica, în barul Trident, asculta un tip care vorbea în gura mare despre privatizarea fabricii de lapte ca despre o escrocherie. Era programator acolo, avea acces la documente, știa toate dedesubturile. Sergiu Mantica a intrat pe fir și a recurs rapid la cunoaștere în sens biblic cu Fredy, cum își spunea respectivul

– Sergiu Mantica e homosexual?

– Nu. Înțelege superior lumea – Fredy îi mânca din palmă. Aveam acces la toate datele și Gabriel Lințianu manipula privatizarea – am cumpărat fabrica de lapte. Am ținut-o cu chiu cu vai trei ani – de fapt, Gabriel Lințianu aflase de standarde și ne interesa să intrăm în sistem. Am vândut fabrica de lapte, care oricum era pe ducă, unora cu intenții imobiliare. După care a fost simplu să lansăm Standarde în

Lactate, firma mea și a lui Sergiu Mantica. Acum spune tu cum ai ajuns dentist

Genar Ionescu privește rama nichelată a cutiei cu freze

– Mama mea este Iudith Bergman, spune indecis, încercând să impună un ton ferm – Tatăl ei nu apare în acte – bunica Miriam era la Sibiu, la o verișoară și l-a întâlnit pe bunicul la bal. El se ocupa de vagoanele de mangal care plecau în Germania. Bunica a spus că erau în parc, uzi de rouă, când el a sărit în picioare și a plecat alergând. A plecat în acea dimineață în Germania, într-un vagon cu mangal. Era în 1950. Bunica îi știa doar prenumele – Arnold

– Iar tu ești Ionescu

– Genar Ionescu. Tata, Corneliu Ionescu, tânăr inspector școlar de limba și literatura română, materie predată de mama la școala din Sântana

– A inspectat-o

– Și iată-mă-s Ionescu. Am vrut să știu ce s-a întâmplat cu tata – am aflat că s-a mutat la Timișoara, s-a căsătorit, a avut un băiat și o fată, deci am pe undeva un frate și o soră. A murit în Kenya. Era cu soția într-o colonie de geologi români, soția geolog, el profesor. Dintre iubiții mamei mele, în postura acceptată de tată, datorită fascinației, a fost medicul stomatolog Tiberiu Meilender. S-a mutat la noi cu trei cuști în care adesea se aflau câini. Nu pentru mult timp – intrau în curte mașini strălucitoare și câinii erau trecuți, din cuștile din curtea noastră, în cuștile din mașinile strălucitoare. O singură dată, medicul stomatolog Meilender, găsindu-mă privind un câine aflat în cușcă, a spus în trecere – Trei mii de dolari. N-am înțeles ce a vrut să zică, dar a început să-mi placă și mie câinii. Cabinetul medicului stomatolog Meilender era pe colț, strada Horia cu Episcopiei. Câteodată mama mă lua în oraș și treceam pe la cabinet. Se ajungea urcând o scară complicată de interior. În holul de așteptare, unde mă lăsa mama cât ea era în cabinetul medicului stomatolog Meilender, vedeam de fiecare dată domni și doamne și mirosea frumos. Mama ieșea radioasă. Medicul stomatolog Meilender purta mustăcioară, miros lent, ca o dâră pe zăpadă, și era însoțit de căldura bunăvoinței, încât era de neînțeles când vedeam, întredeschizând ușa dormitorului, ce-i făcea mamei. A dispărut și,

odată cu el, cuștile. Mama a lămurit scurt – În Israel. Am descoperit mai târziu că semăna cu Errol Flynn. Mirosul lui a rămas la noi în casă și datorită celui miros iată-mă-s dentist

Tăcere

– Luiza Gornea, sigur o ții minte, spune Viorel Handu – era frumoasă sau așa o vedeam eu datorită poemelor lungi, împletite mătăsoș, pe care le scria. Eram îndrăgostit de ea, iubire secretă, fără speranță, din cauza feței horror pe care-o aveam. Acum e în București, nu mai scrie poeme – publică întâmpinări în reviste și e dată dracului, îi știu de frică mai ales cei cu ifose în lumea literară. Tinerii poeți o fut disperat-crizantemic. Ținem legătura, mă feresc de contact video, fiindcă am auzit că acum arată ea ca dracu. Face pe imposibila – eu mă încăpățânez s-o caut. La un moment dat, am vrut s-o ajut cu bani și am crezut că sunt subtil dacă-i ofer sume grase-grase ca să fie lăutăreasă la câteva lansări de carte. Rezultatul? Refuz cu țipete. I-am trimis trei povestiri și a țipat la telefon că și-a pierdut timpul cu texte cretine – De ce pizda mă-ti ai rămas înțepenit în schema scrisului șocant?! Și era adevărat, voiam să epatez, cum se face când te cucerește ideea că poți scrie interesant, cu efecte șocante, crezând că și fără vlagă de sine îți reușește să te apropii de coțofana pragheză

– Parcă e stăncuță

– Mereu încurc păsările

– Kafka

Genar Ionescu își masează tâmplele, apoi policarul și încheietura mâinii drepte

Spune

– Trebuie s-o iau mai ușor cu tenisul. La cenaclul municipal am ajuns datorită cuiva care atunci îmi era prieten, fiindcă amândoi eram minioni. Când am început să cresc, acel prieten a privit faptul ca pe un afront. M-a înlocuit rapid cu Vlad Incolin și l-a adus și pe el la cenaclul municipal. A fost o răzbunare nedreaptă, pentru că Vlad Incolin n-a fost niciodată un minion, iar acum e mai înalt decât mine

– Îl știu, dar povestește. Vrei să stai în locul meu? întreabă Viorel Handu, voce moale

Somnoroasă, crede Genar Ionescu

– Nu

– Mă bucur, prietene. Îmi place să ascult cu ochii închiși

– Un invers comic al clișeului – eu stau pe taburet și vorbesc, iar tu ascuți întins sau aproape întins, cu ochii închiși

– Poți începe, spune Viorel Handu cu ochii închiși

– Petru, Pet Coraste, un sclimpuș cu părul roșu, imposibil să nu-l fi remarcat la cenaclu – era mai mare ca noi, era la masa majorilor. În ciuda a ceea ce ar fi putut crede oricine despre un băiat pirpiriu, era un sclimpuș cu pumnul greu. L-am văzut punând la pământ bătauși care altminteri nu te-ai fi gândit că pot fi doborâți de unul ca el. Era cu doi ani mai mare ca mine și eram în aceeași clasă fiindcă fusese amânat medical. Simpatia dintre noi a fost datorită staturii – eram amândoi scunzi, minioni, zicea el, doar că eu eram doar scund, fără să fiu un sclimpuș. Un sclimpuș este, neapărat și fără efort, un cuceritor și Pet Coraste chiar era. Era și un ciudat, se combina și se afișa cu fete care de la alți băieți nu aveau parte măcar de o privire, dacă nu erau chiar victime ale răutății, atât a băieților cât și a fetelor. Pet Coraste se arăta mereu cu câte una și impunea ideea că sunt, chiar dacă pentru scurt timp, pereche. Un exemplu: fata avea cap frumos, era în echipa de baschet a liceului, dar corp de băiat, și tindea la doi metri – când erau împreună, Pet Coraste se afla la poalele unui turn. Nu-i păsa, era generos. Invidia îmi frigea inima când îmi povestea despre adevăratele fete care treceau pe la el ca să le scape de ghimpii trandafirului pubero-adolescentin. Pet Coraste le făcea tinere femei, iar ele, păstrându-și chipul de fete, își vedeau cuminiți de drumul lor. Unele, din familii bogate, îi dădeau bani

– Poate se lăuda, poate mințea

– Nu mințea, știu sigur

Tăcere

– Îmi amintesc și eu de el la cenaclul municipal, spune brusc Viorel Handu. L-am revăzut în câteva rânduri la Crini și Spade, de fapt, i-am revăzut, fiindcă era cu Vlad Incolin. Nu ascund că, de fiecare dată când întâlnesc pe cineva care a fost la cenaclul municipal, îmi doresc să-l aduc în corpul relației pe care am construit-o special pentru noi. În cazul lor, rezultat zero – Vlad Incolin, zero decizie, cu perucă Warhol. Ultima dată, purta una mov și mustață Nietzsche. Îți dai seama? O face de treizeci de ani cu

perucile și mustățile. Altfel, afabil, alunecos. Ambii fac pe nebunii susținând că nu-și aduc aminte mare lucru despre cenaclul municipal. Mai ales Pet Coraste, de fiecare dată distant, tensionat, parcă îmi poartă pică pentru ceva. Și, da, a rămas același – minion, păr roșu. Anii par să-l fi făcut exagerat de tranșant

– A fost în Legiunea Străină

– Pet Coraste? se miră Viorel Handu, nu deschide ochii

– Da, a ieșit cu un grad important sau ce au ei acolo, expert. Știu că este expert în arte. Ultima dată când l-am văzut se întorsese de la Zürich, de la o expoziție Francis Bacon

Tăcere

Genar Ionescu spune

– Într-o joi, după-masa, mama m-a strigat să cobor la telefon – era Pet Coraste. Mi-a spus că e urgent să ne întâlnim în stația de tramvai de la Libelula. Când am coborât, m-a luat de braț – a fost surprins, m-a privit contrariat. Eu începusem să cresc, eram deja cu cinci centimetri mai înalt ca el. Mă ținea de braț și, mergând, îmi vorbea despre cenaclul municipal, unde urma să ajungem – în Teatrul Vechi, în sala mangrove, la etaj

– Au fost splendide întâlnirile acolo, spune Viorel Handu

– Ții minte acea masă nemaivăzut de lungă, articulată din zece mese normale, la care stăteam noi, minorii?

– Ideea domnului Florin Bănescu

– Partea genială – ni se dădea voie să intervenim la modul serios în discuții, și asta o datoram tot domnului Florin Bănescu

– Eram galerie

– Mi-a plăcut la masa minorilor – a fost un profit pe viață

– Domnul Florin Bănescu traversa folosind bastonul – traversa de la Grigorescu spre Libelula. A dat cu ochii de mine – era clar că m-a recunoscut. L-am așteptat, am stat de vorbă

– Neapărat îndelung – așa se întâmpla întotdeauna, nu era chip să scapi, spune, parcă visând, Viorel Handu

– Se sprijinea în baston. Locuința de pe strada Eminescu a fost retrocedată – se mutase în blocul Libelula. Așa se explica întâlnirea noastră. Arata cam deteriorat și mi-a trecut prin minte că lipsa dinților îl făcea să arate așa și să-i spun să vină la mine la cabinet,

pentru implanturi – aveam cabinet la Municipală. Absurd, mi-am dat seama imediat. Ochii erau foarte vii – a fost cu trei luni înainte

– N-am fost la înmormântare

– Dumnezeu să-l odihnească

– Să-l odihnească Dumnezeu

Tăcere, apoi Genar Ionescu spune

– Pet Coraste m-a instalat cu voi, la masa minorilor, după care s-a așezat la majori. A citit poeme doamna Amarilis Golombos – a citit șapte și nu mi-am luat ochii de la ea. După discuții, au fost gustări și foșniri, adică Pet Coraste m-a prezentat domnului Florin Bănescu, apoi în stânga și-n dreapta, și cu tine am făcut atunci cunoștință, erai o figură de coșmar. Se auzea din când în când un râs cristalin și eu eram convins că este al doamnei Amarilis. Am încercat să mă apropiu sperând că Pet Coraste mă va prezenta. Nu s-a întâmplat. Domnul Florin Bănescu a ridicat bastonul cu mâner de argint și am coborât în stradă. Doamna Amarilis a surâs multora, sunt sigur că și mie, în timp ce făcea la revedere cu mâna. A urcat într-un automobil de un albastru cum este uneori albastru cerul și a dispărut. Pet Coraste a venit cu mine în stația de tramvai de la teatru și eu așteptam momentul să-l întreb despre doamna Amarilis, dar el turuia întruna, încântat de ședința de cenaclu. Zilele au trecut amarnic de încet până a fost din nou joi și, când a fost, în sfârșit, joi, Pet Coraste m-a distrus spunându-mi că nu poate veni cu mine în acea joi la cenaclul municipal – Du-te singur, a zis. Suna ca un ordin. Am scris rapid trei poeme dedicate doamnei Amarilis și m-am dus. Domnul Florin Bănescu a prezentat pompuos, răsucindu-l pe toate părțile, un păr alb, frizat, numindu-l repetat Bujor Buda, și acesta a citit texte fluturând panglici plicticoase cu iepurași care chicoteau, motiv pentru care m-am simțit îndreptățit să nu-mi iau ochii de la doamna Amarilis. În timpul foșnirii, am reușit să mă apropiu – era între mine și doamna Amarilis un zig-zag de mucegai verde într-o scândură din podeaua veche a Teatrului Vechi, iar pe perete un tablou de Simulov. Domnul Florin Bănescu a ridicat bastonul cu mâner de argint și a trebuit să coborâm în stradă. La fel ca în joia din urmă, doamna Amarilis a surâs făcând la revedere cu mâna și a dispărut cu automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul

– Îmi amintesc de doamna Amarilis, spune Viorel Handu – nu erai singurul fascinat de ea

– Îți amintești de automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul?

Tăcere, înainte ca Viorel Handu să răspundă

– Nu-mi amintesc

– În fine, a urmat ceva extraordinar – prietenul mamei a adus trei cartoane cu mici, și se lăuda că erau de la Mititei Gelu

Viorel Handu, cu ochii închiși, rostește o aducere aminte

– Înainte să cumpărăm fabrica de lapte, eram derutați, n-aveam idee ce să facem cu banii. Gabriel Lințianu ne presa că trebuie să găsim un domeniu pe placul nostru, în care să investim – o mică afacere, pe care s-o preluăm și s-o dezvoltăm. Sergiu Mantica se învârtea în piața Mihai Viteazul – erau acolo multe afaceri, îndeosebi în alimentație. A descoperit firma Mititei Gelu, a unuia din Curtici. La Mititei Gelu, cât avea deschis, se muncea la trei grătare și abia făceau față la câți clienți așteptau să cumpere. Sergiu Mantica, adorator al micilor, asista fascinat. Din păcate, am amânat decizia și Mititei Gelu a dispărut când Gelu, magicianul micilor în Arad, a murit accidental

Genar Ionescu așteaptă câteva clipe

Spune

– Ca de fiecare dată când venea prietenul mamei, ne lipsea ceva în casă și m-au trimis după muștar. La magazinul din colț, am dat nas în nas cu doamna Amarilis – doamna Amarilis ieșea din magazin. N-a fost nici o secundă de perplexitate – am intrat în magazin, am ieșit glonț din magazin. În parcare, trebuia să fie automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul. Nu era. Am văzut-o pe doamna Amarilis trecând pe trotuarul de lângă parcare. Am pornit pe urmele ei. Nu era nicio grabă cu muștarul – știam că mama mă trimisese la magazin fiindcă voiau, ea și prietenul ei, să fie singuri. Strada Rapsodiei – doamna Amarilis a intrat în casa de la numărul 3. Strada Rapsodiei este strada paralelă cu strada Lebedei, unde era casa mamei mele, moștenire de la bunica Miriam. Spun că era casa mamei mele, fiindcă, imediat după ce m-am căsătorit cu Maria, mama a vândut casa și a plecat la Paris cu Pierre, noul ei iubit. În fine, am

chiuit și am bătut din picior de fericire – eram vecin cu doamna Amarilis! O casă cu etaj – trei trepte, un mic peron la intrare, ușă masivă de lemn. Pentru spațiul din dreapta, gard de grilaj și poartă de metal. De a doua zi, mi-am făcut program de pândă la acea casă – trei ore zilnic, după școală. În a doua zi de pândă, poarta de metal a glisat huruind și a ieșit automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul. În sfârșit, în a treia zi, s-a deschis ușa de la intrare și a apărut doamna Amarilis. Am pornit pe urmele ei fără să mă feresc. Am intrat împreună în magazinul din colț. Am luat un tub pentru muște și am zis – Punem pariu că miroase a crini? Ea a zâmbit, a luat tubul, ni s-au atins degetele, l-a pus înapoi pe raft și a zis – Ai pierdut, miroase a violete. Am ieșit împreună, ea zâmbind, eu fâșâind timid. A stabilit să vin joi la poarta de metal și să mergem la cenaclul municipal cu automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul. În automobil, mirosea tremolat. Ne-am întors și, în fața porții de fier, înainte să ies din automobilul de un albastru cum este uneori albastru cerul, doamna Amarilis m-a întrebat dacă o pot ajuta în grădină, flori, nu legume, a precizat. Beni, soțul ei, era cofetar-patisier, unul foarte apreciat – munea zi-lumină în laboratorul de cofetărie-patiserie din oraș, ca să facă față comenzilor – Te rog, a spus doamna Amarilis. Eu m-am prefăcut încurcat de rugămintea ei. Am întrebat când și ea a spus că e bine de mâine, să vin la ora la care plecasem la cenaclul municipal cu automobilul de albastru cum este uneori albastru cerul, deci patru și jumătate. Ceea ce s-a și întâmplat și, vineri seara, când m-am întors din grădina doamnei Amarilis, i-am telefonat lui Pet Coraste. El a fost gata să mă ajute, fiindcă nu era de ici de colo să fiu cu doamna Amarilis și să dau ochi cu soțul Beni, despre care doamna Amarilis îmi spusese aranjând crizanteme roz că are o sută treizeci de kilograme. Totuși nu mă vedeam în pericol, dar când, într-o seară, a apărut Beni, nu mi-a fost totuna să constat că, într-adevăr, era uriaș. S-a dovedit însă un uriaș jovial, zâmbitor, era zâmbitor de fiecare dată când se întorcea acasă și mă găsea cu doamna Amarilis. Schița amabil o conversație și nu rata să mă ironizeze. În afară de cenaclul municipal, unde mergeam împreună, și de îngrijirea florilor eram primit și în casă. Era o ceașcă de ceai de porțelan fin, o țineam cu emoție când o ridicam la gură. Doamna

Amarilis îmi citea poeme din caietele ei sau din autorii care-i plăceau, mai ales Kali Ágnes. Ceaiul era din care bea doamna Amarilis. Pet Coraste mi-a cerut să spun timid că îmi place ceaiul passiflora, fiindcă sunt foarte emotiv. Se aștepta ca doamna Amarilis să se intereseze de emoția mea, rămânându-mi mie să pregătesc un răspuns inspirat, cu o nuanță candid-frivolă, bună pentru lansarea unei brize-flirt despre emoția a cărei cauză era ea, doamna Amarilis. Eșec total, fiindcă doamna Amarilis a tăiat sec – Nu am passiflora. În pragul toamnei, am ajutat-o să mute florile sensibile într-un mic pavilion construit de Beni. Acesta știa că sunt îndrăgostit de soția lui – mă considera inofensiv, un subiect de distracție pentru doamna Amarilis. Din punctul lui de vedere, nu meritam mai mult decât să mă ia, bonom, peste picior – habar n-avea că pentru un puști luatul peste picior, fie și de pe o poziție paternă, are efectul cel mai sigur dacă vrei să ți-l faci dușman de moarte, ceea ce i-am și devenit lui Beni – Beni Golombos, fost ofițer de contrainformații, iar la noi în oraș, a aflat Pet Coraste, cofetar-patiser, agregator de diete, adept al lui Brillat-Savarin, deci al psihologiei gustului

– Al fiziologiei gustului, spune Viorel Handu. Așadar Beni era un pitoresc

– Ți-a devenit simpatic, nu-i așa? întreabă amar contrariat Genar Ionescu

– Da, și mai departe în loc să fii cu sufletul la gură așteptând o confruntare gen David și Goliat, inspirată, cum ai anunțat, de Pet Coraste, pe tine văzându-te în rolul lui David, acum, dacă știi că Beni Golombos era fan Brillat-Savarin, nu cred că mai sunt la fel de curios să aflu ce a suferit din partea ta, manevrat de Pet Coraste

– Miza era doamna Amarilis

– Bine, continuă

– Pe doi colegi de școală îi chema Benjamin și îi strigam Beni. Eram convins că pe soțul doamnei Amarilis îl cheamă Benjamin, deci Beni, ceea ce mi se părea normal. Apoi am aflat că pe soțul doamnei Amarilis nu îl chema Benjamin, ci Benedict, ceea ce m-a pus în încurcătură, fiindcă, înainte să aflu că îl chema Benedict, mă vedeam pe o poziție de superioritate, pe mine chemându-mă Genar – Numele tău e romantic, a spus doamna Amarilis despre numele meu, și, iată,

mă vedeam pus în fața faptului că și Benedict era romantic. Ca să camuflez aspectul, îi spuneam în continuare lui Benedict, Beni, mental și oral. Printre begonii, am aflat din gura doamnei Amarilis despre inconvenientele pe care le avea cu Beni. Că trebuia schimbat patul din dormitor cu unul la comandă, fiindcă cel pe care-l aveau era neîncăpător și doamna Amarilis nu mai putea face o mișcare fără să-l atingă pe Beni, umed, fâșâind neconținut. Că lui Beni i-a rămas, de pe vremea când era ofițer de contrainformații, obiceiul de a păstra o bucațică de șuncă de York pe gingia de sus. Că Beni avea șezutul păros și întotdeauna rămânea în boxeri păr cât pentru un cuib de prigorie și trebuia chemat omul de la service pentru mașina de spălat. Că extazul lui Beni era cu aburi de rozmarin, aerul devenind irespirabil. Eram fericit să aflu că sentimentele doamnei Amarilis față de soțul Beni pluteau confuz într-o supă de neajunsuri domestice. Totuși, nu progresam deloc – nu aveam curajul cuvântului ferm și, cu atât mai puțin, al gestului. Eram cu moralul la pământ și în acest punct s-a impus Pet Coraste. Mi-a spus răspicat că am o șansă doar dacă fac ce spune el. Mai întâi, obligatoriu, o vizită la doamna Marcela Pal. Spre disperarea mea, această doamnă a dat un verdict negativ – eram evident de o vârstă mai mică decât cei șaisprezece ani pe care susțineam că-i am, și pe care într-adevăr nu-i împlinisem, îmi lipseau trei luni. La fete, zicea doamna Marcela Pal, se acceptă, dar la băieți e periculos să se lase trasă pe sfoară în privința vârstei. Apoi, mama m-a strigat să cobor la telefon. Era Pet Coraste – mi-a spus că a gândit, pentru succes, o gamă de operațiuni prin care Beni să fie pus în posturi ridicole – Femeile au un simț special, simt imediat ridicolul, le afectează ovulațional, a spus Pet Coraste. Între timp, în micul pavilion de iarnă al florilor, doamna Amarilis strigă că o ciupește ceva. Își descheie salopeta și văd pe sânul drept o buburuză, pe care am norocul s-o prind. I-o arăt în palmă și doamna Amarilis întinde fascinată degetul. Buburuza urcă pe deget. Doamna Amarilis ridică degetul și buburuza urcă până în vârful. Oja doamnei Amarilis e de culoarea buburuzei. Buburuza deschide aripile și eu sunt foarte aproape – doamna Amarilis mă împinge și cad pe trei cactuși

– Îmi plac cheștiile burlești

– Buburuza a zburat, iar doamna Amarilis și-a încheiat salopeta

- Înțeleg, mi-ai servit o buclă
- Te-am verificat, am crezut că dormi
- Ti-am spus că-mi place să ascult cu ochii închiși

Genar Ionescu spune

– Era Beni Golombos un gurmețoi simpatic, dar și un fost agent de contrainformații. Eu, cu Pet Coraste la comandă, eram pe urmele lui, căutând puncte vulnerabile, pasibile de ridicol. Pet Coraste a aflat că Beni nu era un fost agent, ci unul activ, sub acoperire, în misiune în orașul nostru de graniță. Într-o seară, la restaurantul Cocoșul de Aur, pândeam ascuns după un container. Beni Golombos adusese o comandă cu furgoneta. Se aprinsese lumina stradală și aveam în cap gândul că ar fi cazul să plec – Beni se bucura de simpatie și adesea era reținut la poker. Când am vrut să mă ridic, umărul drept mi-a fost încheștat de o forță de oțel. Țipătul de durere mi-a fost oprit de o mână, mi-a acoperit gura și mi-a strâns nările. Am auzit o voce – Îți rup oasele dacă scoți un sunet. Vezi furgoneta albă? O vezi? m-a scuturat vocea, m-a lăsat să respir. Am scuturat din cap, iar vocea a continuat – Faci cum îți spun sau află Beni că te ții după el și-ți rupe el oasele. Ai înțeles? Mâna de pe umăr a slăbit încheștarea și am înțeles că trebuie să dau din cap, și am dat din cap. Vocea a spus – Te duci la furgonetă și pui cutia asta sub scaunul de la volan. A apărut o mână înmănușată, strălucitoare, cu o cutie cât o cutie de săpun Doina. Cleștele din umăr s-a făcut iar de oțel – Mă duc, am zis și vocea a zis – Pui cutia și fugi cât te țin picioarele. Am dat din cap – Du-te! a șuierat vocea în șoaptă. M-am dus, am pus cutia, am fugit până la un alt container și m-am ascuns. N-a trecut mult – Beni a ieșit din restaurantul Cocoșul de Aur, a urcat în furgonetă și a explodat o lumină, un fulger mut – l-am văzut pe Beni propulsat uriaș în acel fulger mut. Partea din față a furgonetei albe s-a făcut neagră, deschisă ca o floare neagră. Au ieșit cinci bărbați din restaurant, apoi trei bărbați și o femeie din barul Concordia. M-am apropiat, am călcat pe ceva ca un șobolan – o bucată păroasă de carne. Mi-a trecut prin minte că era din curul lui Beni

- L-ai ridiculizat, nu glumă, spune Viorel Handu

Genar Ionescu, cu ochii la Viorel Handu, se ridică, face rapid trei pași la stânga, trei pași la dreapta, rotindu-și umerii – se așează

Spune

– Poți să mă întrebi dacă mi-a fost frică – îți voi răspunde că nu. Era un fel de pace, de împăcare cu mine însumi și convingerea că de acum începea un timp al meu cu doamna Amarilis. I-am privit pe cei de lângă furgonetă, încercând să-mi dau seama dacă printre ei este și cel ce mă obligase să pun cutia în furgoneta lui Beni. Auzisem o voce, văzusem o mână înmănușată, strălucitoare, dar aveam senzația că, dacă ar fi fost acolo acel clește-voce, o undă mi-ar fi transmis prezența lui. N-a fost nici o undă. M-am dus la tramvai. Am supărat-o pe mama fiindcă n-am vrut să stăm de vorbă. Am adormit imediat. A fost un somn adânc, o prăbușire în întuneric. Trezirea, însă, a fost luminoasă, plină de optimism euforic. O clipă s-a așternut o umbră când am văzut în oglindă vânătaile de pe umărul drept. Orele au trecut înnebunitor de încet, iar euforia a devenit disperare. N-am mai rezistat și i-am telefonat doamnei Amarilis – iubitei mele, doamna Amarilis. N-a răspuns. N-am rezistat să aștept fără nici o perspectivă clară – am plecat spre casa ei. La colț, m-am uitat – multe mașini, strada era blocată de mașini. Un steag negru și unul tricolor de-o parte și de alta a intrării. Agitație, femei și bărbați în negru. N-am îndrăznit să mă apropiu. Acasă, am încercat din nou la telefon – m-am speriat când a răspuns o voce pițigăiată. Au trecut două zile și eram disperat – nu mai era nici un obstacol în calea iubirii noastre, doamna Amarilis trebuia să fie acum iubita mea. Mi-am pus costumul de domnișor, rămas de la nunta lui Jerry, și m-am dus la înmormântarea lui Beni. Doamna Amarilis arăta frumos în negru, dar am avut o strângere de inimă văzând că arăta cu adevărat îndurerată. Am fost mai întâi surprins, apoi mi s-a făcut frică descoperindu-l printre cei de lângă sicriu pe Pet Coraste. S-a încheiat ceremonia funebră și Pet Coraste s-a apropiat de doamna Amarilis. I-a sărutat mâna și am fost surprins – doamna Amarilis se aplecase și-l asculta cu luare-aminte. Apoi Pet Coraste i-a sărutat din nou mâna, i-a reținut mâna între mâinile lui, vorbindu-i. La un moment dat, a întors capul și mi-a făcut cu ochiul. Observase că sunt acolo, ascuns după un monument negru. Tulburat, m-am grăbit să ies din cimitir. Trăiam între deznădejde și o speranță năucă. Seara, mama m-a strigat să cobor la telefon – Era Pet Coraste, vorbea în șoaptă. Mi-a spus că mă așteaptă

în față la Libelula, să vin urgent. Ploua. Pet Coraste mă aștepta sub o umbrelă neagră, de o mărime neobișnuită, aproape îl acoperea, ascunzându-l. Din cauza diferenței de înălțime dintre noi, a întins brațul la maximum, s-a ridicat pe vârfuri ca să mă ia și pe mine sub umbrelă – Voi fi scurt, a spus. Te duci în clipa asta la Amarilis, te așteaptă. Am spus enervat – Sunt vecin cu doamna Amarilis, puteai să-mi spui la telefon. De ce m-ai chemat aici? A spus – Nu știu. Va veni un taxi, l-am comandat eu. Și n-a terminat bine de spus asta că a apărut un taxi – Succes! mi-a făcut Pet Coraste cu mâna, iar taximetristul m-a privit bănuitor în oglinda retrovizoare. Doamna Amarilis mi-a deschis imediat și imediat am văzut-o nedumerită, de parcă ar fi așteptat pe altcineva. N-a spus un cuvânt, m-a lăsat să intru. În salon, am văzut mai clar că era nedumerită. A sunat telefonul – a lăsat apelul să se audă de trei ori. A ridicat receptorul. N-a scos un cuvânt, doar a ascultat. Apoi s-a întors spre mine și mi s-a tăiat răsuflarea de frumusețea ei. Mi-a zâmbit și a spus – Iată-te, în sfârșit, micul meu iubit. Am încremenit auzindu-i vocea pițigăiată. A profitat de încremenire și m-a îmbrățișat. Nu mirosea a busuioc și a fân, ca la slujba de mort a bunicii – sigur mirosea de la ce puseseră la morgă în sicriu, peste ce rămăsese din Beni. M-a strâns la piept și, cu fața între sâni ei, mi s-au înmuiat picioarele, ca atunci, când mâna-clește mi-a luat aerul. Am fost iubiți o săptămână. Apoi ea a dispărut. L-am căutat disperat pe Pet Coraste și el a zâmbit enigmatic. Peste zece ani, l-am întâlnit pe Corso și mi-a plăcut cum se uita în sus la mine în timp ce-mi spunea – Acea Amarilis e în București, are o agenție de impresariat pe Lipscani. O ajută agenții unor servicii, foști colegi ai lui Beni Golombos – au acces la orice vedetă din orice colț al lumii și aranjează să apeleze la agenția Amarilis – așa se numește, scrisă cu doi L – Ce părere ai? m-a întrebat cu o jubilație rictus-rînjat, iar eu am zis – Mersi, Pet, de informație. Întâmplarea a făcut ca peste trei săptămâni să trebuiască să fiu în București, pentru un terrier-airedale la comandă. Am ajuns dimineața – pe proprietarul canisei urma să-l întâlnesc după-amiaza. Am găsit agenția doamnei Amarilis și am intrat – spațiu intimidant din cauza oglinzilor imense și a posterelor cu artiști, care se reflectau în oglinzi creând un efect straniu – îmi urmăream propria oglindire, mișcându-mă înainte-înapoi. S-a

apropiat un bărbat-liană – alcătuit din fibre. O liană zîmbitoare, cu prestație de amabilitate. Am spus că o caut pe doamna Amarilis și liana a dat din cap, a spus – Pofțiți, și în timp ce străbăteam un culoar am auzit – Nu tolerez afaceri punky-funky! M-am oprit speriat – era Vocea – Cine vorbește? am întrebat bâiguit și liana m-a privit dintr-un fulg de suspiciune. A răspuns militărește – Domnul Ion Panait, producător executiv! Apoi, evident regretând că mi-a răspuns, a trecut la un ton de bruschete – De aici, vă descurcați singur. Mergeți drept înainte pînă la peretele de sticlă. Acolo o găsiți pe doamna Amarilis. M-am apropiat de peretele de sticlă. Era un birou luxos, cu un bovindou de sticlă, de efect, spre aglomerația străzi – în bovindou se afla încastrat un pupitru alb, un laptop Mac și o tânără cu ochelari, cu spatele la aglomerați străzii – se uita în laptop ca o secretară. Doamna Amarilis vorbea la telefon, iar eu am privit-o. Părul negru era acum blond și ea arăta exact ca Natașa trupeșă. Era greu de găsit o legătură între acea femeie și cea de care fusesem îndrăgostit și pe care, instruit de Pet Coraste, o înnebuneam lingându-i meatul, pînă-mi susura pe față urina parfumată

După câteva momente, Viorel Handu deschide ochii

Câteva clipe se privesc

Viorel Handu sare în picioare cu mîna întinsă

Genar Ionescu se ridică și el

Viorel Handu îi strînge mîna

– Sunt fericit că reînnodăm vremurile

– Și eu sunt fericit, spune emoționat Genar Ionescu

Viorel Handu îl privește atent

Spune

– Ești conștient, sper, că totul se întîmplă datorită grațioaselor femei-prietene, soțiile noastre. Ce preferi – să-ți trimit clienți, asta însemnând că alegi să rămâi dentist, sau să vii să lucrezi pentru mine?

Scoate din buzunarul interior al sacoului un plic gălbui

– În acest plic sunt bani

Îl ia pe Genar Ionescu de braț vrînd parcă să facă împreună pași prin cabinet.

Genar Ionescu chiar vrea să facă pași, dar Viorel Handu îl reține

Îi eliberează brațul

Îl lovește repetat cu muchia plicului, în piept, în nasturele mov de sub reverele halatului

– Te vei vedea cu anumite persoane și vei înregistra ce vor spune Genar Ionescu zâmbeste cu neîncredere

– Voi înregistra ce vor spune?

– Exact! De fapt, va fi un interviu lejer, o conversație – ceva gen cum am vorbit noi doi

Genar Ionescu își păstrează zâmbetul de neîncredere

Viorel Handu îi opune zâmbetul fin

Spune

– Ai în acest plic suma echivalentă celei pe care o vei primi lunar. Alege – dentist sau incidentor pentru proiectul Antecorpus

Genar Ionescu, mină exasperată, spune

– Te rog, proiect a ajuns un cuvânt de căcat! Îl au în gură toți fâșii și toate fâțele. Trebuie să cadă pe spate oricine află noutatea – am un proiect, dragă, lucrez la un proiect! Și fâs-fâs și fâs-fâs!

Viorel Handu și zâmbetul fin, impresia lui Genar Ionescu fiind că acel zâmbet ascunde un alt Viorel Handu, de care începe să-i fie frică

Îi trece prin minte că, simultan cu dispariția celui zâmbet, Viorel Handu va întoarce plicul cu bani în buzunarul sacoului

Deodată, Viorel Handu întinde plicul

Rămâne cu mâna întinsă, cu acel zâmbet fin

Lui Genar Ionescu îi reușește – izbucnește în râs

– Tu chiar ești serios? Îmi pare că suntem tare caraghioși

Viorel Handu coboară brațul, își stinge zâmbetul

– Posibil, dar banii sunt cât se poate de reali

– Trebuie să închid cabinetul?

– Da. Sau, hai – sunt de acord să-l închiriezi. Dacă te mustră conștiința pentru soarta asistentei, poți condiționa închirierea cu un post pentru ea. În schimb, nu-ți permit să-ți bagi mâinile în gura oamenilor, cel puțin în timpul vieții mele. Și poate și după aceea

Genar Ionescu se duce la fereastră

Încearcă să-l vadă în oglindire pe Viorel Handu

– Și dacă-mi doresc să fiu dentist?

– Aș fi dezamăgit, și ar fi dezamăgită și Maria, soția ta

Genar Ionescu se întoarce surprins

– Se pare că tot nu realizezi că suntem soții unor femei prietene, spune Viorel Handu. Nu înțeleg de ce o schimbare nu e tentantă pentru tine?

– Aici m-ai câștigat, se apropie Genar Ionescu

Întinde mâna

Viorel Handu îi dă plicul, îi reapare zâmbetul fin, timp în care duce din nou mâna la buzunarul interior al sacoului

Scoate un plic, de astă dată alb și mai mic decât cel pe care Genar Ionescu îl trecuse în buzunarul halatului

Îl întinde lui Genar Ionescu.

– E lista cu persoanele pe care le vei înregistra

– Pot să mă uit acum?

– Sigur, te rog, spune Viorel Handu

Pare că zâmbetul fin o face

Genar Ionescu se așează pe taburet

Scoate din plic o foaie

Se saltă un pic îndreptându-și spatele

Ridică ochii mirat.

– Stan Priciu?

– Exact, a fost și el la cenaclul municipal

– Știu, ne vedem des la Cattleya

– Știu, zâmbește fin Viorel Handu

– Sunt și eu pe listă

– Evident, îți va veni și ție rândul

– Cine va fi incidentor pentru mine?

– Vei afla la timpul potrivit

Genar Ionescu pune contrariat foaia în plic, se ridică

Viorel Handu râde – răs mic, nepriceput

Îi întinde mâna lui Genar Ionescu, îl îmbrățișează – spune

– Știu de la Claudia că respingi total tehnologia, refuzi până și un amărât de mobil. Te rog să te prezinți la Standarde în Lactate, mâine, la ora trei – Anita, secretara mea, îți va da un reportofon. Nu poți fi incidentor fără un dispozitiv de înregistrare. Ar fi fost perfect un telefon. În fine, ești înalt – ți-ar sta bine cu papion și părul ciufulit

Viorel Handu își flutură mâna și iese

Genar Ionescu aude

– Ești frumoasă

Zgomot de cascadă și grauri

Genar Ionescu deschide plicul gălbui

Nu-i vine să creadă că ține în mâini asemenea sumă

Îi trece deodată prin minte că ar fi mai mult decât jenant dacă
Viorel Handu, șiret, s-ar întoarce și l-ar surprinde cu banii în mână

Îi îndeasă în buzunarul halatului

Se știe de la cenaclul municipal și este un motiv ca lui Genar Ionescu să i se înfiripe în adâncul sufletului speranța că Viorel Handu va fi fost, din acest motiv, generos

Și, de asemenea, în adâncul sufletului, înțelege că atitudinea lui Viorel Handu, de disponibilitate caldă, de generozitate este în parte și datorită soțiilor prietene – Viorel Handu a insistat să sublinieze

Zvâcnește gândul că se bucură de o avantajare nu pentru cenaclul municipal, ci exclusiv datorită soțiilor prietene

Un gust iute-amar

Își scoate smucit halatul, îl aruncă în scaunul pacientului

Trei pași la stânga, trei pași la dreapta, mișcându-și rotit umerii

Respiră adânc

– Amalia, te rog un taxi

Respiră adânc mișcându-și rotit umerii

– Taxi peste trei minute, anunță Amalia Iacob

Amalia Iacob, uluită, privind bancnota

Genar Ionescu îi face cu ochiul

– De la domnul care ți-a băgat limba-n ureche

– Dar, Gen

– Pe mâine. Pa, Amalia!

– Caseta, nu iei caseta?

– Ia-o tu, bucură-te cu Radu de ea!

Taxi

Taximetristul, plăcuță 973-Matiuț Ion, ochi de mreană afumată

– Banca Transilvania, lângă cofetăria Violeta

Orașul alergând pe lângă automobil – parcare în fața băncii

– Parcare perfectă, în ușa băncii, ca-n filmele cu jafuri! surâde
taximetristul în retrovizor

Genar Ionescu întinde o bancnotă de o sută de lei

– Mă întorc repede

Taximetristul, examinare rapidă, li se întâlnesc ochii în retrovizor
la bancnota

– Repedele, vă rog, să nu dureze mult

Și nu durează

Banii de la Viorel Handu, minus o mie cinci sute de euro, pentru
care Genar Ionescu cere lei, intră în contul Maria Delizara

Taximetristul, surâs de întâmpinare

– La Cattleya

Din nou, parcare perfectă, iar taximetristul întreabă

– Domnu, ce părere aveți – literatura va continua să existe ca
instituție?

Genar Ionescu iese din mașină

– Restul, domnu!

Genar Ionescu arată degetul mare

– Mersi, domnu!

Genar Ionescu se așteaptă la un nou chip al lucrurilor după
provocarea Viorel Handu – nu intră la Cattleya

Traversează

Claxon

Pe o bancă, un băiat și o fată mușcă din croasante privindu-se

Se văd scândurile crăpate ale băncii și costume de balet

Traversează la Joy's

Bogdan Gămăleț spune

– Când au deschis Joy's, mi-am zis că am ratat startul. Aveam și
eu ideea unui local boemian, m-am documentat – gen Libelula anilor
‘70, începutul celor ‘80, secolul trecut. Urma să cumpăr spațiul
pentru Cattleya și am crezut că cei de la Joy's mi-au luat fața. Din
fericire, Joy's s-a dovedit rapid o afacere infantilă

În spatele teatrului

Traversează

Pas lejer

Cattleya

La masa lor, a lui și a Mariei, o tânără femeie

Ochelari ridicați în părul negru,

Ochi albaștri, pistrii

Genar Ionescu vrea să

– Știu, i-o ia înaintea tânara femeie – masa e dedicată, mi-a spus Ovi, dar mi-a plăcut poziția și Ovi a zis că e ocupată seara

Genar Ionescu se așează și îndată chelnerul Ovi – Ovi-chelner, citește Genar Ionescu ecusonul, se repede să spună

– Cer scuze, domnu

Genar Ionescu, gest cordial de liniștire

Ovi-chelner se face nevăzut

Tânăra femeie, pistrui, spune

– Eu sunt Laura Zisan, iubita lui Livius Petrescu

Genar Ionescu se lasă pe spătarul scaunului

Tânăra femeie își pune ochelarii, de parcă deodată ar fi vrut să-l vadă mai bine pe Genar Ionescu

Spune

– Ei, haide, chiar așa? Nu-l cunoști pe Livius Petrescu? Sunt sigură că-l cunoști de la cenaclul municipal – sunt sigură că ai fost la cenaclul municipal. Mi-a spus Livius – toți care vin aici, de vârsta ta sau a lui Livius, au fost la cenaclul municipal. E ca un club aici

Genar Ionescu zâmbește

– Un club pustiu la ora asta. Eu sunt Genar, spune-mi Gen

Laura Zisan spune

– Am douăzeci de ani, de fapt, îi împlinesc în noiembrie, deci, acum încă am nouăsprezece. Te miri? Livius m-a făcut iubita lui la paisprezece ani, mai precis, la treisprezece. Paisprezece aș fi împlinit în noiembrie și el m-a făcut iubita lui în mai. Ne-am cunoscut la domnul profesor Feneș – eram la meditații, la matematică. Bunica a fost menajeră la familia Feneș când domnul profesor Feneș era puști și s-a îndrăgostit de ea și bunica a fost de acord și, fiindcă domnul profesor Feneș a ajuns profesor de matematică, mă medita gratis. Livius este prieten cu domnul profesor Feneș. Vrei amănunte?

– Ce amănunte?

– Cum m-a dezvirginat

Genar Ionescu își privește lungul nasului

– Ce faci? râde Laura Zisan – Vrei să vezi dacă ai și tu, ca mine, pistrui pe nas? În fine, bunica a zis dacă e galant nu contează că-i măr copt. Decât cu un puști tâmpit, mai bine cu un domn măr-copt.

Și a avut dreptate. Livius m-a dezbrăcat, s-a dezbrăcat și el. A pus muzică și am dansat lipiți. Apoi m-a dezvirginat frumos. Ca idee, fiindcă în realitate m-a durut – am fost incredibil de strâmtă. Am reușit să te șochez

Genar Ionescu își privește lungul nasului

– Iar cauți pistrui?

– Invenezi?

– Care parte, că am dansat goi sau că am fost strâmtă?

– Că bunica te-a convins

– Bine, recunosc, partea aia am inventat-o

– De ce?

– Îmi place ca bunica să fie un personaj important. Sunt cu ea, în apartamentul ei din cartierul Micălaca, de la patru ani. Părinții au divorțat, au vândut apartamentul din centru și au împărțit banii. Mama a plecat polițistă la Galați, de unde era, iar tata a cumpărat o garsonieră în cartierul Vlaicu și acolo a murit, fiindcă bea foarte mult

– Ești brună cu pistrui – o raritate

– Combinație – mama blondă, cu pistrui, ochi verzi – tatăl, ochi albaștri, părul negru. Se pare că de la mama am moștenit doar statura și pistruii

– Pistruii sunt o moștenire prețioasă

– Și lui Livius îi plac

– Tatăl tău chiar a murit în garsonieră?

– Da, infarct. A reușit să sune la salvare. Ai crezut că a murit și a fost găsit după zile-ntregi? surăde cu sfidare tristă Laura Zisan

– Sincer, da

– Nu s-ar fi putut – bunica îl suna în fiecare seară și tot a doua zi îi ducea mâncare. Mă lua și pe mine uneori și uneori mă lăsa cu tata – mi-am petrecut câteva după-amieze cu el. Îl țin minte înalt, adus de spate, cu părul negru și fața foarte albă. Îmi dădea coli să desenez, nu prea avea timp de mine – veneau persoane, femei, bărbați, cu planșe mari și tata le făcea calcule pe laptop. Îi dădeau bani pentru asta. Nu știu ce l-a făcut să bea atât de mult – poate mama. Nu știu. A fost inginer constructor. Bunica mi-a spus că era specialist în calculul rezistenței – unul foarte bun. A murit la o săptămână după ce Livius m-a luat într-o vilă, pe malul Mureșului. Sunt de șase ani acolo

– Cum te-ai descurcat cu școala?

– Deci ești curios. A fost perfect. Bunica m-a mutat urgent de la Generala doisprezece, din Micălaca, la Gimnaziala Cicio Pop. Livius a zis să evit să am prietene fete – Este riscant, fetele sunt invidioase, a zis. A mai zis că dacă un băiat este interesat de mine să nu-l resping. În a opta, a apărut Mihăiță – nu era cine știe ce de capul lui, dar a fost primul și l-am acceptat. Mergeam la cofetăria Violeta, ne plimbam, mă ținea de mână. Chestii, știi tu. El a ales Colegiul Moise Nicoară. Am vrut și eu, aveam medie super, dar Livius a zis e prea aproape de noi, pe malul Mureșului, este riscant. Îți place grafica, te duci la Sabin Drăgoi. Și m-am dus la Colegiul Sabin Drăgoi, și așa Mihăiță a început să fie în ceață. Oricum, devenise prea serios, scria poezii. Am furat câteva și i le-am arătat lui Livius. A zis că e talentat și că merită să fiu muza lui. Bănuiam că Livius mă împingea să mă implic mai mult cu Mihăiță ca să scape de mine. Mihăiță este la Oxford, eu sunt studentă la drept și lucrez. Livius a aranjat pentru mine un post de grafică pe computer la Standarde în Lactate. Publicitate și altele. Mai fac și interviuri cu artiști arădeni pentru Hemion de ambe sexe. Le semnez Sanda Alimoș

– Când vă căsătoriți?

– Niciodată. Deja sunt prea bătrână pentru Livius

Genar Ionescu ridică sprâncenele

Laura Zisan, privire angajat curajoasă

Spune cu voce tremurată

– Asta e. Îmi linge pistruii, încă îl excită să-mi lingă pistruii. Dar nu va dura. Am dezbătut subiectul – Livius încearcă să se înțeleagă pe sine. Recunoaște că eu eram o puștoaică. Motivează că nu s-a putut abține, ar fi fost cumva și vina mea. Aș putea fi de acord dacă aș uita faza din a cincea noapte – m-am trezit brusc, aveam ceva în fund. Era degetul lui Livius. Jură că n-a mai fost alta înaintea mea, deci ar fi un pedofil la limită. Îți spuneam că nu ne vom căsători niciodată. Unul ca Livius nu se căsătorește cu puștoaica pe care a avut-o, cu atât mai puțin cu o fostă puștoaică, deci cu o majoră, cum am devenit eu. E aproape o regulă că unii ca el se căsătoresc cu femei mai în vârstă. Chiar el mi-a explicat că e ceea ce în cărți se numește drapare inversată. Un amator de puștoaice nu se căsătorește cu o

puștoaică, ba mai mult, fiindcă se simte vinovat și vinovăția îl face să fie prudent și să prevină orice bănuială față de înclinația lui, pe care, în raport cu legea sau cutuma, o resimte el însuși ca pe un fapt vinovat, se căsătorește cu o femeie mult mai în vârstă decât el. N-a fost cazul meu, dar căsătoria este modul cel mai simplu de a lua o copilă. Promisiunea că va deveni soție fascinează, chiar dacă se dovedește cel mai adesea o păcăleală, ba mai mult, chiar dacă copila știe sau bănuie că va fi păcălită, promisiunea cu căsătoria rămâne un mod infailibil de sucire a minții. Cele mai multe cazuri de păcăleli lover boy pe asta merg – căsătoria, chiar dacă într-un orizont incert. Sunt însă situații de drapare directă – cel mai celebru și mai des citat e cazul Chaplin. Chaplin se căsătorește cu fetele – cu unele din ele

– Hitler?

– Chestii mai mult tendențioase, de detractare, ca să califice un monstru la toate nivelurile. În nicio etapă a relației cu Hitler, nici nepoata Geli, și nici Eva Braun nu au fost copile. În cazul nepotei Geli, poate fi vorba de incest, deși nici asta nu se susține. Un caz este Dostoievski – Livius a observat că spovedania lui Stavroghin din La Tihon, Demonii, are ceva din tonul scrierilor marchizului de Sade, adică o prefăcută milă față de soarta sărmanelor fete, Matrioșa și Maria, cu care Stavroghin a fost monstru

– Ai citit Demonii?

– Se putea să nu, fiind iubita lui Livius?

Tăcere

– Livius a îmbătrânit, reia Laura Zisan – în contextul de acum, e de-a dreptul înspăimântat. Una e ca un tânăr să ia o copilă și mult mai grav e privită fapta în cazul unui bărbat între două vârste

– La început spuneai puștoaică. Acum zici copilă. O faci în ideea că e mai incriminant să spui copilă decât puștoaică?

– Categorie, da. A fost tactica lui Livius – eram puștoaica lui, puștoaico și iar puștoaico, zicea și o făcea ca să-mi intre bine în cap că i-o trăgea unei puștoaice, unei nimfete, nu unei copile – adică să împărțim vinovăția

– Nu exagerezi? Poate fi cineva atât de calculat?

– Oricine comite fapte de risc este mereu în alertă, se protejează pe toate căile, conștient sau din instinct – genul acesta de indivizi

sunt foarte bine dotați la aceste niveluri. Statistic, parafiliile sunt la extreme, la oameni inferiori sau superiori, uneori genii. Rar sunt în partea de mijloc – gen, înnebunește un contabil. Bem?

Scoate cardul Cattleya

Face cu ochiul

– Cardul lui Livius

Îl agită spre Ovi-chelner

Ovi-chelner se înființează

Scanează cardul

Laura Zisan spune

– Trei șoturi Krepkaya Strong și picro-limonadă. Asta luăm eu și Livius când ieșim la Crini și Spade – îi spune lui Genar Ionescu. Nouă acolo ne place să ieșim. Aici, azi, e o excepție

Ovi-chelner

– Cardul dumneavoastră, domnu

– Plată extra card, spune Genar Ionescu, zâmbind subțire

– Nu vrei să afle soția că ai fost aici fără ea, pufnește Laura Zisan

– Cu ce vă servesc?

– Vreau ca ea. Apă minerală în loc de acea picro-limonadă

– Nu vă supărați, domnu, se apleacă și șoptește Ovi-chelner – ce părere aveți – literatura va continua să existe ca instituție?

Laura Zisan spune, privire amuzată prin ochelari

– Poate voi afla motivul pentru care ești aici, acum

– Eu sunt dentist, spune Genar Ionescu

Laura Zisan învârte cardul Cattleya pe masă

Ridică privirea spre Genar Ionescu și Genar Ionescu spune

– Șase ani de facultate, medicină dentară, ca să fiu dentist, și sunt dentist, adică, în mentalul comun, un fel de bărbier, bun de luat peste picior. Am fost dentist până acum o oră, spune deodată întărâtat Genar Ionescu. Acum o oră, Viorel Handu m-a convins să nu mai fiu dentist. Lucrezi la Standarde în Lactate, deci știi cine e Viorel Handu

– Bosul cel mare. Livius e prieten cu el, au fost în aceeași gașcă de nebuni. Viorel Handu era și el nebun de legat. Livius știe o mulțime de povești-fiară, inclusiv cu Silvestrina – ea a fost medium pentru Tonio Prego, tatăl ei. A fost un scandal care a dat pe dinafară, imposibil să nu știi

– Nu eram în acel grup, spune Genar Ionescu, își strânge umerii, jenat de tonul abrupt

– A, deci așa. E cu un văr din Reșița al lui Tonio Prego, tatăl Silvestrinei. De fapt, stai – scoate telefonul – l-am înregistrat pe Livius povestind. Fac uneori asta. Vrei să-l auzi? E amuzant.

Voce mustind de veselie

– Mama vărului din Reșița era mătușa lui Tonio Prego, pe linia valahă a mamei lui. Acel văr era tehnician la uzinele din Reșița și urma să locuiască o săptămână la familia Prego, pe timpul unei specializări la fabrica de vagoane. După trei zile, vărul a fost ridicat de miliție. Mai întâi, cum era atunci, vărul a încasat o bătaie de neuitat. După care s-a trecut la anchetă. Ai violat fetița! strigau milițienii și au tot strigat până au rămas cu gura căscată când Silvestrina, hărțuită și ea cu întrebări, a strigat – Nu m-a violat, nu m-a violat! Are pula mică, să fie arestat

Genar Ionescu întoarce capul, privește pe fereastră

Laura Zisan spune – o izbucnire pe un ton reținut

– Nu mi-e frică s-o spun – Livius m-a făcut iubita lui fiindcă e și el obsedat de acea Silvestrina

– Mai sunt și alții?

– Toți din acea gașcă de nebuni. Vreau să mai auzi o poveste

Genar Ionescu își împreunează strâns mâinile pe masă

Voce mustind de veselie

– Casa familiei Prego era, încă de la începutul secolului trecut, un adevărat domeniu lângă Cimitirul Metropolitan Eternitatea. Tonio Prego era administratorul cimitirului, la fel ca tatăl lui, la fel ca bunicul lui, la fel, în fine, ca străbunicul lui. Tonio Prego era ocultist și un adept l-a informat că zona, până la gardul cimitirului, deci și casa și parcul, va fi sistematizată pentru blocuri. Tonio Prego a început să fluiera, fluiera uneori încetișor, alteori ascuțit, plutind pe un nor și parcul a ajuns junglă. În nici trei ani, pavilionul din parc a fost prins în hățișuri dese de curpeni, iederă, liane, rugi. Silvestrinei îi plăcea, zicea că exact asta trebuia să se întâmple. Am muncit o săptămână ca să defrișăm un tunel, de la aleea principală, încă întreținută cu pietriș alb, până la pavilion. Era într-adevăr grozav. Ideea lui Gabriel Lințianu, ca să ne protejăm, a fost să facem un

cadru de lemn și să fie întrețesut cu rugi, liane, curpeni – o coroană deasă cu care să mascăm intrarea în tunel. În pavilion, în acea seară, Rusalin Petrian a pus pe masă un pachet învelit în hârtie cerată, a tăiat hârtia cerată cu briceagul lui elvețian. S-a ridicat miros de petrol – Este o pușcă Dragunov, cu lunetă și amortizor, a spus Rusalin Petrian. A venit timpul să-i răzbun pe bunicii mei. Bunicii lui Rusalin Petrian s-au sinucis de inimă rea în spitalul de psihiatrie de la Căpâlnaș, din cauză că economiile lor de o viață, depuse la CEC, s-au făcut gunoi. Cel ce a provocat devalorizarea rapidă a leului prin inflație, fără să țină cont de banii pe care-i aveau oamenii obișnuiți la CEC, ajunsese funcționar la Banca Mondială. Pe 23 mai, deci peste cinci zile de la data întâlnirii noastre în pavilion, venea la București și la ora unsprezece urma să aibă o întrevedere cu amicul său, prim-ministrul Văcăroiu. Scopul? O intervenție pentru pramatia de fiu-său, aflat la un pas de pușcărie fiindcă fusese prins cu rața-n gură în afacerea IIRUC. Operațiunea era că Rusalin Petrian avea să fie în depozitul de cărți de vizavi, în timp ce Silvestrina se va plimba cu o umbreluță de soare. Când respectivul ajungea pe treapta șapte a scării de la guvern, Silvestrina trebuia să ridice umbreluța, iar Rusalin Petrian să-i facă ticălosului creierii chisăliță. Silvestrina s-a apropiat din colțul ei, a mângâiat patul armei, luneta, țeava cu amortizor, și-a mirosit mâna – Îmi place, te rog s-o lași aici până dimineață, a spus cu privirea transportată. Gabriel Lințianu, mereu prudent, l-a întrebat pe Rusalin Petrian – Știi să folosești această pușcă? Silvestrina a spus – Va știi. Ne vedem dimineață la poligonul Ceala – E păzit, e pază militară! s-a repezit Tică Doroftei. Silvestrina a spus – De când contează asta? A rămas ca, a doua zi, de dimineață, Sergiu Mantica să ne culeagă cu duba lui TV14 și să ne ducă la poligon. Prima constatare a fost că nu era pază – erau două foisoare, dar nu se vedea să fie cineva în ele. Tică Doroftei s-a furișat să verifice dacă nu cumva militarii dormeau pe podeaua foisoarelor. S-a întors radios. Rusalin Petrian s-a retras într-un bunget de pădure, departe de ținte – O voi folosi doar pe cea din mijloc, a spus. A adus cu Sergiu Mantica, din dubă, un cadru de placaj, care trebuia să fie un cadru de fereastră, l-au montat, era clar că știau ce fac – potriveau înălțimea la care să fie poziționat cadrul-fereastră. Rusalin Petrian, cu Silvestrina

lângă el, s-a așezat de mai multe ori într-un genunchi, sprijinind pușca de cadrul-fereastră și uitându-se prin lunetă. Când au fost mulțumiți de poziție, Silvestrina a scos din geantă un teanc de foi. Ne-a dat fiecăruia câte una. A rămas și ea cu una în mână – era un poem cu titlul Pușca Dragunov, scris cu scrisul ei rotund, copilăresc. Silvestrina a spus – Vă rog să citim cu glas tare, și am citit. Apoi Viorel Handu s-a dus de pază dincolo de biuta poligonului, ca nu cumva să apară pe biută cineva, om sau una din vitele care pășteau în dreapta. Tică Doroftei a alergat cu o planșă de tir, a pus-o pe țință. Rusalin Petrian, cu Silvestrina lângă el, a început să tragă – a golit un încărcător, timp în care Silvestrina îi tot spunea ceva. Era ciudat – în loc de zgomotul împușcăturilor, se auzeau doar pufuri. Aerul, în schimb, avea aromă de liliac. Tică Doroftei a alergat și a adus planșa. Era atinsă doar într-un colț. Tică Doroftei a alergat, a pus planșa pe țință. Rusalin Petrian, cu Silvestrina lângă el, ea spunându-i tot timpul ceva, a reușit ca gloanțele celui de-al cincilea încărcător să fie grupate strâns în centrul țintei. Gabriel Lințianu a deschis festiv valiza de picnic. Am mâncat sandviciuri și am băut vin. La București totul a funcționat perfect – Rusalin Petrian, în depozitul de cărți din Piața Victoriei, se uita prin luneta puștii, iar Silvestrina, într-o rochiță înflorată, se plimba cu umbreluța de soare. Când a ridicat umbreluța, o muscă verde s-a așezat pe lentila lunetei și cel căruia Rusalin Petrian urma să-i facă terci creierul a urcat repede scara și a dispărut în clădire. Furios, Rusalin Petrian a tras trei gloanțe în coloana din stânga, trei în cea din dreapta. Urmele gloanțelor se văd și acum, iar cel care trebuia să fie cu creierul chisăliț e europarlamentar

Laura Zisan își plimbă degetele pe ecranul telefonului

Genar Ionescu privește pe fereastră, întreabă precaut

– Bunica ta a fost de acord să pleci cu Livius în vila de pe malul Mureșului? Nu i-a fost frică?

– Da de unde, spune veselă Laura Zisan – de ce să-i fie frică?

– Chiar tu ai spus că Livius era prudent, nu te-a lăsat să ai prietene fete, nu te-a lăsat la Moise Nicoară, fiindcă liceul era prea aproape de vila lui. Dacă se afla despre voi cât ai fost minoră, ar fi fost grav – Livius, la închisoare, tu, la orfelinat. Dacă ar fi știut că

mama ta e în poliție Livius ar fi trebuit să fugă zece hotare și n-a făcut-o. Nu i-ai spus că mama ta e în poliție

– I-am spus, și i-am spus că nu contează – bunica m-a luat la ea când mama și tata încă nu divorțaseră. Ca să evite conflicte de partaj, au decis să vândă apartamentul și să împartă banii. Cum am zis, tata, în garsoniera lui, bea și făcea calcule de rezistență, iar mama a reușit să plece la Galați. După ce a murit tata, m-a abandonat total, a făcut acte cu bunica, m-a dat în grija ei – bunica a fost tot timpul cu mine! Până când a putut merge, a fost bucătăreasă, menajeră, tot ce vrei, în vila de pe malul Mureșului – venea dimineața și pleca seara

– Ținea fațada. Era complice, e genul de bunică infernală

– Ești un nenorocit! Ținea fațada la fericirea mea

– O puștoaică fericită, zâmbește larg Genar Ionescu. Îmi place bunica ta – seamănă cu bunica mea, Miriam

– O cheamă Miriam?

– O chema. Ce face bunica ta?

– Chiar te interesează?

– Ți-am spus că-mi amintește de bunica Miriam – convingerea ei în bine era de neclintit. Era convinsă că orice i se întâmpla în viață era în direcția unui final fericit. La fel e și mama mea, fiica ei

Laura Zisan, privire intrigată, spune

– Bunica Ioana, așa o cheamă pe bunica mea, are o problemă cu picioarele și în ultima vreme s-a agravat – nu rezistă să stea mult în picioare. Când mergem în magazine sau în altă parte, cel mai simplu e cu scaunul cu roțile. Am cumpărat un scaun cu roțile pliabil, îl țin tot timpul în mașină. Ca să se descurce în apartament, am cumpărat cinci taburete ușoare pe care și le-a pus unde a crezut că e mai bine, ca să se așeze când n-o mai țin picioarele – Trebuie să se miște, a zis medicul. Stă cinci minute așezată și iar poate merge

Ovi-chelner

– A cam durat, spune Genar Ionescu

Laura Zisan spune

– Picro-limonada se face pe loc – dozare, brizare în blender

Ovi-chelner zâmbește, aprobă din cap

Trei pahare în fața Laurei Zisan, picro-limonada

Trei pahare în fața lui Genar Ionescu, apa minerală

Umple paharele

– Krepkaya rămâne, spune Laura Zisan

Ovi-chelner dispere

– Eu voi bea pentru roza din inima mea, spune Laura Zisan

– Nu știi de ce sunt aici, de ce am ajuns la Cattleya, spune Genar Ionescu. Discuția cu Viorel Handu și decizia pe care a provocat-o m-a tulburat. În plus, nu le am cu alcoolul

Laura Zisan, surâs radios

– Te învăț cum se face cu șoturile, varianta adevărată, nu pe care o vezi în filme – m-a învățat Livius. Tot ce știi în această viață știi de la Livius. Număr până la trei și, cu gesturi clare, fără grabă, dăm șoturile pe gât. Apoi, eu, o înghițitură de picro-limonadă, tu, de apă – atât, doar o înghițitură, cât să-ți clătești gura și omușorul. Nu-i mare filozofie. Număr?

Genar Ionescu o privește cu atenție câteva clipe

Aprobă din cap

– Unu-doi-trei, și!

Genar Ionescu imită gesturile Laurei Zisan

Ridică spreâncenele când ea umple din nou paharele

– Curaj, sesiunea obligatorie e de trei ture. Unu-doi-trei, și!

După a treia tură, Genar Ionescu se strâmbă, se holbează

– Nu vomita! ordonă Laura Zisan cu voce scăzută. Respiră pe nas – înghite! Respiră pe nas – înghite! Unu-doi-trei, unu-doi-trei!

Împinge spre el paharul cu limonadă

– Ia o gură. Clătește. Înghite

– E amară ca dracu! se strâmbă Genar Ionescu

– Te cred, are chinină din belșug

Genar Ionescu se lasă pe spătarul scaunului

– Te-am dezvirginat la băut șoturi, râde Laura Zisan

– Nu mi-a plăcut

– Asta e cu dezvirginarea. Livius e uimit de rezistența mea la alcool. Mi-a spus de mai multe ori că-i amintesc de o prietenă din București, Madi – băga pe oricine sub masă. Eu cred că e gena tatălui meu – bunica zice că era alcoolic funcțional, bea un litru de vodka pe zi și nu se vedea. Refuza permisul de conducere, fiindcă erau sfori trase de maică-mea să aibă permis, ca să o lase mai moale băutura, și

el nu suporta. Bunica zice că tata îi striga mamei – Lăasă-mă dracu-n pace, Letiția! Nu vreau să mă fâțâi în automobil, cum vrea acum orice posesor de cur

– Eu n-am vrut permis, nu vreau permis, nu am permis. Șofează soția mea, Maria. Când visez urât, visez că sunt la volan

– Livius, la majorat, mi-a cumpărat o golfetă și m-a obligat să fac școala de șoferi

Laura Zisan întoarce capul, privește pe fereastră

Îl privește brusc pe Genar Ionescu

– Cum te simți?

Genar Ionescu, surâde strâmb, oarecum uimit spre el însuși

– Aerian

– Trece. Au fost șoturi mici, nici trei sute de Krepkaya. Totuși, vreau să văd că ești bine – ridică-te

Genar Ionescu se ridică brusc – cade înapoi pe scaun

Privire speriată

– Încet, fără mișcări rapide, spune Laura Zisan. Ridică-te

Genar Ionescu se prinde de marginea mesei, se ridică aplecat peste jumătatea mesei – un moment vede de aproape pistrii de pe fața Laurei Zisan. Pune palmele pe masă, se împinge

Reușește să se ridice în picioare. Se clatină înainte, înapoi

Privire tulburată, zâmbet candid-nedumerit

Laura Zisan îl privește cu atenție

– Perfect, spune

Se ridică și ea, pune în geantă sticla de Krepkaya și telefonul

Îl ia de braț pe Genar Ionescu

– Mergem să te dai cu apă rece. Atenție la scaun

Scaunul se răstoarnă

– Nimic grav, spune Laura Zisan

Se ține strâns de brațul lui Genar Ionescu și acesta își ține lipit pe față zâmbetul candid-nedumerit

Ovi-chelner se apropie – se oprește la un gest al Laurei Zisan, îi urmărește cu privirea cum traversează sala.

Se duce și ridică scaunul

Pe culoarul cu toalete

Genar Ionescu atinge faianța, înaintează cu palma lipită de faianța rece, cu Laura Zisan lipită de el, sprijin

Alb sclipitor, miros dens, odorizant-dezinfectant

– Mă duci ca pe-un rănit, oftează Genar Ionescu

– Fiindcă ești rănit, spune Laura Zisan, deschide repede ușa unei cabine

– Trebuie să vomîți, spune, îl trage pe Genar Ionescu înăuntru, apasă pedala

Capacul se ridică și Genar Ionescu vomită jet

– Perfect, râde discret Laura Zisan – ai răpus vulpoiul. Așa zice Livius când face asta, e o zicere din vremea voastră. Acum te dai pe față cu apă rece

– Trebuie să mă piș

– Urgență exprimată perfec. Trec idem dincolo, la fete

Genar Ionescu urinează cu atenție, clătinându-se înainte-înapoi

Iese cu mers nesigur

Deschide apa rece, își ține mâinile în jet

Își dă pe față cu apă, își clătește gura, scuipă

Privire în oglindă – zâmbet candid-nedumerit

Ușa se deschide – Laura Zisan

– Ce faci, nu vii?

Genar Ionescu ezită, se urnește din loc

Laura Zisan împinge cu piciorul ușa, înaintează spre el, îl ia de braț, îl conduce lipită de el, sprijin, înapoi la oglindă

Se oglindesc – Laura Zisan zâmbeste șagalnic – Genar Ionescu indecis cu ce să schimbe zâmbetul candid-nedumerit

Laura Zisan se strecoară în fața lui Genar Ionescu

– Ridică-mă pe chiuvetă

Genar Ionescu – o secundă ezitare

O ridică

Laura Zisan spune

– Acum suntem la aceeași înălțime – asta am vrut

Își ridică ochelarii în păr

Scoate din geantă un tub verde

– Deschide gura, scoate limba cât poți

– Ce vrei să-mi faci?

– Ceva plăcut

Genar Ionescu scoate limba și Laura Zisan pulverizează

– Gata, retrage limba

– Ce-a fost asta?

– Mentă și muira puama, excitant. Vreau să-mi lingi pistruii

Genar Ionescu se străduiește să o privească atent

Spune

– Ziceai că îl exictă pe Livius să-ți lingă pistruii

– Cu muira puama mă excită și pe mine

– Te răzbuni pe Livius, spune Genar Ionescu, este uimit ca vocea îi este clară, și a dispărut acel zâmbet nesuferit, candid-nedumerit, și totul pare limpede, pistruii sunt foarte clari, atinge cu limba unul, în partea stângă a comisurii gurii Laurei Zisan, îl vede, simetric, pe cel din dreapta, trece spre el atingând ușor cu limba buzele Laurei Zisan

– Hei, doar pistruii, îl împinge ușor Laura Zisan. Ai început bine – nu te grăbi, insistă cu limba pe pistruiul ales

Genar Ionescu atinge cu limba pistruiul din dreapta comisurii gurii, apasă lung, îl ocolește încet cu vârful limbii

Urcă pe obraz, rotește limba, o mișcă la stânga, la dreapta, insistă îndelung pe spuza de pistrui

Simte dureros prin cămașă, ventral și dorsal, degetele Laurei Zisan crispându-se ca niște gheare

Laura Zisan șoptește cu voce înecată de voluptate

– Te rog, vino la colțul sprâncenei drepte, e acolo un pistrui, nu-l vezi, dar e acolo, atinge-l apăsând cu vârful limbii, stai pe el cu vârful limbii, îmi place mult

Când Genar Ionescu trece cu limba la colțul sprâncenei, Laura Zisan uguie răgușit

Ușa se deschide vijelios

– Nu mișcați! strigă o mustață uriașă, în timp ce cinci mascați se reped asupra lui Genar Ionescu și a Laurei Zisan, le răsucesc mâinile la spate, îi încătușează

Sunt duși pe sus

Ovi-chelner asistă uluit – sunt scoși în stradă

În ciuda îmbulzelii, înainte ca ușa dubitei cu girofar să se închidă, Genar Ionescu îl vede pe taximetristul 973Matiuț Ion, ochi

de mreană afumată. Rezemat de mașină, cu brațele încrucișate, zâmbind batjocoritor

Abia au timp să se așeze pe banchete – ușile sunt închise și se pomenesc în beznă. Apoi, datorită geamului dinspre cabina șoferului care permite filtrarea unui strop de lumină, întunericul se înmoaie atât cât să nu-și bage degetele-n ochi

– E o razie, șoptește Laura Zisan

– Grozav! La Cattleya am fost doar noi și Ovi-chelner!

– Și ce, noi nu putem fi lorzi ai drogurilor?

Genar Ionescu aude mișcări foite, apoi Laura Zisan cu fața la el în poală

– Ce faci?

– Liniștește-te, nu ți-o sug – e și imposibil

Capul din poala lui Genar Ionescu dispare și Genar Ionescu înțelege că mișcarea foină e târâșul Laurei Zisan

– Nici n-am observat că nebunii ăștia mi-au luat geanta, spune întretăiat Laura. Vreau să-l sun pe tata

Genar Ionescu, tăcere perplexă

– Tatăl tău a murit!

– Da, cel din poveste, spune Laura, râde mocnit. Cel adevărat trăiește – Nae Zisan. Sunt foarte bună dacă te-am dus cu acel Livius Petrescu, cu toate tâmpeniile – bunică infernală, dezvirginări, pedofili, pistrui. Apropo, Livius Petrescu e un puști pe care tatăl meu l-a angajat la Hemion de ambe sexe

– Ce se întâmplă?

– Viorel Handu a înregistrat ce ați vorbit la tine în cabinet – am auzit o parte la Hemion de ambe sexe. Viorel Handu m-a trimis urgent la Cattleya să te întâmpin – era sigur că vei veni acolo. S-a înregistrat tot

– De ce?

– Ai văzut ce mustață avea ăla? Îmi aduce aminte de ceva, dar nu-mi dau seama

– E o mustață Nietzsche, spune îmbufnat Genar Ionescu,

Momente de tăcere, timp în care se aude zgomotul motorului și al mașinii rulând

Genar Ionescu este cel care vorbește

– Ce naiba te-a apucat? Întreabă pe un ton și de supărare, și de imputație amicală

– Teatru, dar nu să fiu luată cu duba, spune Laura Zisan. Crezi că mie-mi convine ce-am pățit? Sunt curioasă cum va reacționa tata – sigur l-a sunat deja pe Rusalin Petrian

– Serios – cu ce mi-ai dat pe limbă?

– Ceva pentru igiena bucală. Are și muira puama, excitant, în cantitatea legală, permisă la vânzare – se folosește pe limbă pentru sărut și sex oral

– Începe să-mi placă întâlnirea noastră

– Poate este începutul unei frumoase prietenii, râde în întuneric
Laura Zisan

– M-am prins, Casablanca. Ai observat că mai nou americanii citează din filme? E felul lor de-a se închipui intereșanți, culți sau măcar inteligenți

Lui Genar Ionescu îi place să să vorbească în întuneric

Spune

– Îți dai seama că pentru mintea lor e perfect să facă vorbe mari citând sau parafrazând replici din filme – e cultura lor, cu toate că și în acest caz sacîzul, adică invenția e europeană

Laura Zisan spune în replică

– Vezi chestia asta în filme – și tu ai văzut-o în filme, n-o știi din realitate – adică ai văzut în filme personaje care citează din filme. În realitate, nu așa sunt americanii

Genar Ionescu spune

– Filmele propun o tendință. Sigur chestia a fost gândită undeva, adică își spun niște americani deștepți dintr-una din agențiile lor de manipulare – o cam sfeclim noi cu cărțile, n-are lumea timp și chef de cărți, și atunci hai să impunem cea mai la îndemână spoială de cultură – filme, popcorn, rock – e și plăcut, e și rapid

– Am stat aproape trei ani în America. Eu am terminat la Cluj litere engleză

– Ai spus că ești studentă la drept aici

– În poveste. În realitate, am douăzeci și șapte de ani. După Cluj, am stat trei ani în America. Un an în New York, unul în Boston și unul în Los Angeles, unde mi-a plăcut cel mai mult

Genar Ionescu scrutează în întuneric

Vrea s-o vadă pe Laura Zisan și crede că încordându-și privirea va reuși să o facă. Dar lumina filtrată prin geamul dinspre șofer produce doar acea înmuiere a întunericului cât să nu se creadă în mormînt.

Spune ca să-și audă vocea

– Mi-am amintit de Vlad Incolin, de la cenaclul municipal – poartă de zeci de ani peruci Warhol și mustăți fel de fel, inclusiv una Nietzsche. Când l-am văzut prima dată cu ea, l-am întrebat în glumă dacă e adevărată – Ești nebun?! Cum să fie adevărată? Aș îmbătrâni până să-mi crească

Laura Zisan spune

– În afara faptului că începe să-mi fie frică, fiindcă nu știu unde ne duc ăștia, eu cred că mustața polițistului nu e un motiv să fim liniștiți. Acum polițiștii au sindicat, unul vădit pe noțiunea americană de sindicat, și dacă au sindicat nu văd de ce să nu aibă și mustăți, inclusiv una Nietzsche

Genar Ionescu spune

– Unele mustăți nu mai sunt simple mustăți, ci semnificanți de imagine – mustața lui Hitler nu mai e o mustață. La fel cea a lui Charlot, iar în cazul nostru, cea a lui Nietzsche. Se întâmplă să vezi pe cineva cu o mustață Hitler și imediat cauți asemănări între acea persoană și Hitler și, bizar, deși e clar că asemenea asemănări nu există, mustața le induce și oricine poartă o mustață Hitler începe să semene cu Hitler – este o asemănare forțată de mintea noastră

– Da, mustățile sunt niște chestii misterioase, convine cu umor
Laura Zisan

O hurducătură

– Ce-a fost asta?

– Cred că am ajuns, spune Genar Ionescu cu voce înfiorată

Laura Zisan spune în șoaptă

– Nu se mai aude zgomot de motor și de rulare, dar poate fi și un semafor

Sunt deschise ușile

Genar Ionescu și Laura Zisan se trag pe banchete

O curte de beton în plin soare

Doi polițiști în uniformă

– Coborîți, vă rog, spune cel din dreapta și îndată ce Laura Zisan coboară, ia poziție de drepti

– Permiteți-mi să mă prezint – sergent Dan Dungaciu!

Laurei Zisan i se scot cătușele

Laura Zisan gest exasperat cu mâna – alungarea unei muște

– Unde suntem? întreabă Genar Ionescu, iar polițistul din stânga ia o poziție de drepti vizibil mai moale decât cea a sergentului Dan Dungaciu

– Permiteți-mi să mă prezint – sergent Iulian Chifu!

După ce i scot cătușele, Genar Ionescu nu rezistă tentației de a livra, rânjind, clișeul cu masarea încheieturilor

– Pe aici, vă rog, spune sergent Dan Dungaciu și arată spre intrarea într-un culoar luminat palid

Înaintează

Genar Ionescu remarcă pasul cadențat

Un ascensor de sticlă

– Liftul a fost în revizie, nu putem intra toți, spune sergent Dan Dungaciu și intră cu Laura Zisan

Ușile de sticlă glisează și Laura Zisan și sergentul Dan Dungaciu dispar, lăsând în loc un ecran negru

Pe Genar Ionescu îl încearcă sentimentul amar al unei pierderi – sentimentul că Laura Zisan a dispărut pentru totdeauna

Sergent Iulian Chifu, zâmbet, și stânjenit, și încurajator

Se aplecă spre Genar Ionescu

– Domnu, scuzați halena de usturoi – dumneavoastră ce credeți – literatura va continua să existe ca instituție?

Lumină, ușa ascensorului se deschide

Polițistul cu mustață Nietzsche – păr negru-albăstrui

Spune

– Îl preiau eu pe dumnealui

– Am înțeles, domnule!

Sergentul Iulian Chifu dispare militărește

– Pofțiți, domnule, imbarcați-vă, nu vă fie teamă

Genar Ionescu intră în ascensor

– Dați-mi voie să mă prezint – inspector Mirel Til

– Eulenspiegel? Scuzți, nu m-am putut abține
 – Nicio problemă, mi s-a mai întâmplat, zâmbeste binevoitor
 inspector Mirel Til – un zâmbet al feței și al ochilor. Bun venit și
 scuze

Ascensorul pornește, iar Genar Ionescu spune

– Face parte din noul umor al poliției să le urați bun venit și să le
 cereți scuze celor pe care-i săltați cu mascați și-i aduceți încătușați cu
 duba?

Inspector Mirel Til îl privește cu bunăvoință, dar nu răspunde

Spune când ies din ascensor

– Mi-am cerut scuze tocmai pentru că v-am adus cu dubița. Din
 păcate, toate berlinele erau atunci în misiune și n-am avut altă soluție
 să acționăm urgent

– Unde este Laura Zisan?

– Vă rog, aveți răbdare

Inspector Mirel Til este un polițist sadea, nu unul de operetă,
 cum crezuse Genar Ionescu că ar putea fi cu neobișnuita lui mustață

Străbat culoare luminate strălucitor, mirosind a liliac

În cele din urmă, inspector Mirel Til se oprește în fața unei uși

Așteaptă, parcă se reculege

Deschide ușa

O încăpere cu lumină blândă, o masă scundă, trei fotolii

Într-un fotoliu, Laura Zisan

Se ridică repede și vine la Genar Ionescu

Se îmbățișează

Genar Ionescu îi șoptește în păr

– Vreau să dezmiard pistriul din unghiul sprâncenei tale drepte.

Ard de dorință

– Nebunule!

Laura Zisan se întoarce în fotoliu

– Luați loc, îl invită inspector Mirel Til

Genar Ionescu se așează

Inspector Mirel Til se așează și el, scoate un notes

Pare încurcat, aruncă notesul pe măsută

– Vedeți, am rămas de modă veche – acum nu mai e cu notițe, cu
 notesuri. Vă supără dacă înregistrăm discuția noastră?

Genar Ionescu și Laura Zisan se privesc

Genar Ionescu se apleacă în față

Spune

– Mi se pare cel mai corect

O privește pe Laura Zisan și ea aprobă înclinând ușor capul

– Luca, strigă inspector Mirel Til – pornește utilajele!

– Țeles! răspunde de undeva acel Luca

– Cu ce doriți să începem? se lasă inspector Mirel Til în fotoliu, își împreunează mâinile pe pântec, privindu-i satisfăcut pe cei doi

Genar Ionescu cere vehement

– Rapid să ne spuneți ce s-a întâmplat!

Încearcă să se arate stăpân pe situație

Inspector Mirel Til zâmbește îngăduitor

– A fost un apel la 112 în care se susținea cu amănunte că ați plasat o bombă în acel local

Genar Ionescu se lasă în fotoliu

– Dome, suntem la poliție sau la casa de nebuni?

Inspector Mirel Til spune cu bunăvoință protocolară

– Vă rog să înțelegeți că noi suntem obligați să acționăm rapid, nu să ne dăm cu părerea ce credem despre un asemenea apel

Inspector Mirel Til pare mulțumit de impresia făcută

Spune mai întâi spre Laura Zisan, apoi spre Genar Ionescu

– Stați liniștiți, specialiștii noștri au luat totul de-a fir a păr, s-au folosit și câini pentru detectarea explozibililor, și au constatat că nu e nicio bombă în local. Cel care a sunat la 112 a fost deja identificat

– Un nebun!

– Posibil. Când va fi adus aici, specialiștii noștri îl vor evalua. Dacă va fi cazul, ultimul cuvânt îl vor avea psihiatrii

– Deci putem pleca, se ridică Laura Zisan

– Firește, surăde îngăduitor inspector Mirel Til, o învăluie cu o privire bonomă. Dar cel mai bine ar fi să ne păstrăm calmul. Din partea noastră, ambii puteți pleca – legal, nu vă putem reține. A sunat domnul Rusalin Petrian și a sunat și tatăl dumneavoastră, domnul Nae Zisan. Domnișoară Laura, ambii m-au rugat să vă conving să rămâneți aici până la ora cinci. Tatăl dumneavoastră va veni la ora cinci să vă ia. Domnul poate pleca în această clipă

– Va rămâne și el!

Genar Ionescu zâmbește, se ferește să o privească pe Laura Zisan

Laura Zisan se așează

– Mi-ați luat geanta, spune cu indignare reprimată

– Scuzați. Luca, geanta domnișoarei Laura Zisan!

– Țeles!

Se aude un hureit și inspector Mirel Til se duce la perete – revine cu geanta, o pune pe masă

– Vă rog să verificați conținutul

Laura Zisan se uită în geantă, scoate telefonul, îl pune pe masă

– Este în regulă

Inspector Mirel Til spune

– Sunt fericit că rămâneți. Astăzi, pentru mine, este ultima zi în această clădire. Colegii, majoritatea, vor fi fericiți că-i las în sfârșit în pace. Le-am creat probleme din cauza vârstei – audiențe la minister, derogări peste derogări. Nu văd de ce, în avans pentru mica petrecere de adio, de diseară, n-am lua o gustare, totul e pregătit. Putem sta relaxați ca niște oameni civilizați, iar pînă la ora cinci poate chiar vom deveni prieteni

– Mie chiar mi-e foame, spune Genar Ionescu

– Și mie, acceptă Laura Zisan

– Normal, emoțiile produc foame, spune surâzător inspector Mirel Til. Luca, mi-e foame! strigă deodată și Laura Zisan tresare

Se aude un hureit și inspector Mirel Til se duce la perete – revine cu un platou cu gustări, apoi cu unul cu boluri cu icre, cu mai multe feluri de verdeață și măslina, apoi cu unul de brânzeturi, apoi cu unul cu aluaturi de diferite forme și culori, apoi cu un vraf de farfurii, apoi cu un șervet cu tacâmuri de plastic, apoi, în sfârșit, cu pahare și o carafă pântecoasă cu apă

Se așează, se lasă pe spătarul fotoliului, își împreunează mîinile pe pîntec și-i privește satisfăcut pe cei doi

Genar Ionescu își trage un rulou cu șuncă

Sspune

– Domnule inspector Mirel Til, aveți o mustață pe cînte, și asta fără să mai punem la socoteală că seamănă cu a lui Nietzsche. O spun știind ce spun, pentru că o cunoștință și-a cumpărat o mustață ca

fiind una Nietzsche, dar e o mierlă în comparație cu a dumneavoastră
– și a cumpărat-o dintr-un magazin specializat

Tăcere, apoi Genar Ionescu spune prevăzător

– Domnule, mustața dumneavoastră este leit cea a lui Nietzsche

Laura Zisan înțepă o măslină

Evită să-l privească pe inspector Mirel Til

– Dacă spuneți dumneavoastră, zâmbeste cu ochii inspector
Mirel Til

Genar Ionescu se foiește exasperat

– Imposibil să nu știți că aveți o mustață exact ca a lui Nietzsche!

Inspector Mirel Til își mîngîie mustața

Genar Ionescu spune

– Ca să verificăm – aveți internet aici?

– Vă arăt pe telefon, spune Laura Zisan

Își plimbă degetele pe ecranul telefonului, îi dă telefonul lui
Genar Ionescu

– Perfect, și nu numai mustața – semănați perfect cu Nietzsche!
spune Genar Ionescu entuziasmat

Inspector Mirel Til ezită

Ia telefonul

Genar Ionescu spune în continuare entuziasmat

– Nu-mi vine să cred, când mă uit la fotografia lui Nietzsche și la
mustața dumneavoastră, că dumneavoastră nu știți de Nietzsche
când v-ați lăsat o asemenea mustață și că asemănarea dintre mustața
dumneavoastră și cea a lui Nietzsche, deși e perfectă, e întâmplătoare.
În plus, se confirmă teoria – dumneavoastră nu semănați deloc cu
Nietzsche, dar, fiindcă purtați o mustață ca a lui, pe măsură ce vă
privesc îmi pare că semănați tot mai mult cu el

– Seamănă perfect, recunoaște timid inspector Mirel Til. Prima și
cea mai de preț iubită a mea, în afară, firește, de actuala mea soție, a
fost Elvira Popescu. Era în 1971, ea avea douăzeci și unu de ani și
era studentă la arte plastice la Cluj, eu aveam șaptesprezece și eram
elev la liceul Slavici. Am văzut-o în vacanța de vară a acelui an, 1971
– eram vecini într-o colonie de șantier. Se construia un combinat
chimic lângă Arad. Colonia se afla la liziera unei păduri și era
compusă din case rapide de lemn, grupate în două sectoare, cel cu

case individuale și cel cu dormitoare comune, de câte douăzeci de paturi. Casele, deși numite rapide, fiindcă se fabricau pe bandă rulantă și se asamblau cât și clipi, asigurau un confort acceptabil pentru acel timp. În cele individuale locuiau șantieriștii învedați, majoritatea familiști. Era o comunitate formată din specialiști, ingineri și tehnicieni, apoi, maiștri, muncitori de elită, funcționari ce aveau la activ împreună, cot la cot, cel puțin trei șantiere, deci cel puțin doisprezece ani petrecuți împreună în astfel de colonii. Erau copii, cum eram eu, care se născuseră și crescuseră în astfel de colonii. În general, noi, acești copii, nu avem cu adevărat un loc al nașterii. Eu de exemplu am trecut în certificatul de naștere localitatea Slatina, județul Olt. Colonia ce ținea de Slatina s-a mutat la Râșnov pentru un alt șantier când eu încă nu împlinisem un an. Așadar, ce legătură am eu cu Slatina, în afară că aerul de acolo a fost primul ce mi-a intrat în plămâni? Da, știu – se spune că e foarte importantă prima gură de aer, de unde iei acea primă gură de aer. Părinții Elvirei erau din Cluj, iar ea chiar se născuse la Cluj, avea deci o situație diferită de a mea, dar de crescut, mi-a povestit că a crescut și ea în diferite locuri, în funcție de șantierul părinților. De la un moment dat, ar fi trebuit să o fi observat pe Elvira. Părinții mei, tatăl tehnician de rezistența materialelor, mama laborantă la betoane, deci colegă cu tatăl Elvirei, care era șeful betoanelor, fuseseră de la început cot la cot cu părinții Elvirei, locuiseră împreună în colonii. deci, chiar dacă Elvira era mai mare cu patru ani decât mine și chiar dacă nu am fost tot timpul vecini, ar fi trebuit să o țin minte, cum de altfel țineam minte o mulțime de alte fete mai mari decât mine, fie de la joaca în colonie, fie din autobusul care ne ducea la școală și ne aducea de la școală. Dar eu nu mi-o aminteam, iar ea mai târziu, când am ajuns să vorbim despre asta, a zis – Nici nu-i de mirare, eram o blondă clorotică invizibilă. Sunt convinsă că nimeni nu-și amintește de mine. Mi-a spus că a făcut Liceul de arte plastice la Cluj și că de atunci, de când a început liceul, practic a dispărut din colonii, ultima fiind cea din Făgăraș. Părinții ei aveau un apartament în Cluj, dar nici nu putea fi vorba ca ea să locuiască singură acolo. Soluția a fost că mama ei a ieșit din viața de șantier și, având un dosar beton, datorită șantierelor importante, n-a fost nicio problema să treacă la activitatea

didactică, la facultatea de construcții. Am fost din nou surprins când Elvira mi-a spus că, dacă în colonia de la Făgăraș venea doar două săptămîni pe an, și atunci cu chiu cu vai, în vacanța de vară, în colonia de lângă Arad, unde eram și vecini, venise începând cu primăvara anului trei de liceu, în toate vacanțele, și de liceancă și de studentă. Iarna și primăvara cîte o săptămînă, vara, aproximativ o lună, de la începutul lunii iulie, la începutul lunii august. Li se părea, și ei și mamei ei, că acel loc avea o energie specială. Și era și liniște, și un aer pur datorită pădurii, și era și un lac în apropiere. Iar șantierul se afla departe, era undeva în câmpie, la cinci kilometri, și doar după ce drumul cotea la dreapta se vedea în zare șantierul. Știu toate acestea de la Elvira, fiindcă de văzut, eu am văzut-o, adică mi s-a arătat, a devenit vizibilă pentru mine doar în acea vară a anului 1971. Coborâsem din autobusul școlar și Elvira Popescu s-a luat după mine, a trecut în fața mea, mi s-a așezat în față – a scos din geanta de umăr o carte, a răsfoit-o repede, cu un aer intrigat, și, găsind ce voia, o fotografie, am reușit eu să văd, se uita când la mine, când la fotografie și tot zicea extraordinar, extraordinar – Cîți ani ai? m-a întrebat deodată și eu am ezitat să răspund – Șaptesprezece, am răspuns în cele din urmă, dar aproape în șoaptă – Extraordinar! Atât avea și Nietzsche în fotografia asta! Extraordinar ce semeni cu el! Și așa a fost că am devenit iubitul Elvirei. Recunosc – Elvira nu m-ar fi primit niciodată să-i fiu iubit dacă n-aș fi semănat cu Nietzsche. Sustinea, în adevărate teorii, că voi semăna de fiecare dată când voi ajunge la vârsta pe care o are Nietzsche în fotografiile cunoscute, cu condiția, firește, să-mi las mustața. Era sigură că mustața mea urma să fie, fără nicio ajustare, exact ca a lui Nietzsche voi semăna perfect. Nietzsche a trăit aproape cînzeci și șase de ani, dar, conform teoriei Elvirei, dacă ar fi trăit până la anii mei, am fi semănat perfect

– Ați arătat, la cînzeci și șase de ani, cum arată Nietzsche în această fotografie? îi întinde Laura Zisan telefonul. E un desen fotografic, probabil ultima imagine înainte de moarte

Inspector Mirel Til privește scurt ecranul telefonului

Îi dă telefonul lui Genar Ionescu

Spune

– Știu, sigur că știu ca exagera iubita mea Elvira

Se așează mai bine în fotoliu

Spune

– Elvira făcea parte, la Cluj, dintr-un cerc de tineri speciali, scriitori, poeți, artiști plastici, muzicieni, erau așadar acei tineri care mereu le strică somnul autorităților. Elvira era dintr-un asemenea grup, foarte solicitant psihic sau mai ales, credeam eu, pentru psihicul unei făpturi delicate cum era Elvira, fiindcă ea era cum se descrisese – o blondă clorotică, uneori părea străvezie, încât, când o strîngeam în brațe, îmi era frică să nu o frâng sau să nu se spargă, să nu dispară ca o iluzie, cum mereu aveam impresia că este în viața mea – iluzia Elvira. Totuși, în ciuda acelei aparențe de străveziu și fragilitate, era puternică. Mă răsturna de pe ea cu o surprinzătoare forță. Sărea la masă și scria ceva într-un notes cu coperti de piele. Apoi revenea cuminte în pat și redevenea a mea. Eram, datorită lui Nietzsche, bărbatul ei – eu, puștiul de șaptesprezece ani, ce abia terminase clasa a zecea, eram bărbatul Elvirei datorită lui Nietzsche. La un moment dat, Elvira m-a anunțat în felul cum o făcea ea, adică îți dădea seama că îți spune ceva ce era în legătură cu un gând al ei pe care nu ți-l spusese, ea fiind convinsă că da, ți-l spusese, și tu îi știai acel gând, astfel că atunci când mi-a spus că plecăm la Freiburg era clar că eu știam acest gând al ei și nu trebuia să fiu uimit, ba chiar să fiu pregătit ca în clipa următoare să plecăm la Freiburg. Și așa s-a întâmplat. Dumneavoastră, domnule Genar Ionescu probabil sunteți cât de cât la curent cum era în acel timp, 1971, să treci granița când și muștelor începuse să le fie frică să zboare peste graniță între noi și sârbi. În fine, nu voi insista cu amănunte – peste o săptămână, eu și Elvira prînzeam pe superba Veilchenterrasse din Freiburg, cu vedere spre lac. Nu știu dacă știți, Freiburg-ul este cam cât Aradul nostru, ba aș putea zice că și seamănă întrucâtva, fără ca Aradul să aibă, este, bineînțeles, observația Elvirei, impregnat în ziduri acel suav miros de usturoi pe care-l simțeam la Freiburg de cîte ori ne apropiam de peretele unei clădiri – Este de la suflul bombelor, mi-a spus Elvira. Este locul să spun că Elvira vorbea perfect germana, mama ei fusese ca fată Elfride Krebs. Se măritase cu românul Popescu din dragoste, dar și ca să scape de nebunia deportărilor în URSS. După prînz, am urcat în camera pe care o luasem la Hotel Kornblume și m-am

bucurat de Elvira și Elvira s-a bucurat de mine, și aceasta este o redare fidelă a realității și nimic altceva. Apoi Elvira a trecut la pregătirea hainelor, erau niște haine bărbătești de epocă, sfârșit de secol nouăsprezece, confecționate special de o colegă a Elvirei de la Arte Plastice – Mihaela. A trebuit să le îmbrac. Elvira conducea, eram acum un puștan ce asculta de o Elvira matură, autoritară, uneori rea. Am coborât – Elvira nu avea cravașă, dar părea că o are când îmi cerea ceva – Mergi mai adus de spate, mi-a ordonat la un moment dat. Am străbătut mai multe ganguri întortocheate, cum sunt și la Arad, ca să unească străzi paralele. Am ajuns apoi la o casă – de fapt, mai corect ar fi să spun că am ajuns la un parc, asta se vedea, un parc, iar în fund o casă. La stradă era un mic gârduleț alb și o mică portiță albă de formă, fiindcă puteai păși peste garduț sau peste portiță. Chiar trebuia să te apleci, cum a și făcut Elvira, ca să deschizi portița. Am străbătut repede aleea pînă la ușa casei, dar Elvira tot a avut timp să mă muștruluiască – Mergi mai adus de spate. Nu aplecat, adus de spate. Bălăngăne-ți mâinile. Mai tare! Ne-a deschis o doamnă drăguță, în costum de subretă – părea însă prea distinsă pentru acel costum de subretă, părea că joacă un rol, dar nu o prindea acel rol, ea încăpățânându-se să rămînă o doamnă distinsă – Elvira Krebs, a spus Elvira și eu am privit-o surprins, deși știam că în registrul de la hotel figurasem ca Elvira și Friedrich Wilhelm Krebs. Doamna distinsă a făcut din genunchi mișcarea de subretă și a dispărut. A revenit și ne-a condus într-un studio mirosind a hîrtie veche – Miroase a alge marine, a șoptit Elvira. În scurt timp, s-au auzit pași și s-a deschis o ușă în dreapta. Și-a făcut apariția un bărbat în vîrstă. Deși era vizibil în vîrstă, ținuta nu era a unui bătrîn, ci a unui bărbat. Când a intrat, și-a aplecat capul, de parcă ușa ar fi fost prea mică pentru el – Guten tag, Fräulein Krebs, a spus cu o bunătate pentru care am fost invidios, fiindcă acea bunătate a adresării l-a făcut și mai bărbat – Guten tag, Herr Heidegger, a spus transfigurată Elvira și a mai spus încă multe alte cuvinte în limba germană, era toată numai zâmbet. Herr Heidegger a spus și el multe cuvinte în limba germană, la început mi s-a părut că schimbă amabilități, dar apoi mi-am dat seama că acea cordialitate dintre ei nu era jucată – se bucurau vorbind sincer și fiind amabili. În acest timp am putut să-l

studiez pe Herr Heidegger. Semăna, dacă ar fi fost să mă raporteze la repezeală la o imagine aflată în modestul meu bagaj de cunoștințe din acea vreme, cu Wagner, cum văzusem o fotografie la Elvira, dar fără tichie. La un moment dat Herr Heidegger m-a privit scrutător. Mai mult ca sigur acea privire era urmarea a ceva ce îi spusese Elvira. Elvira a venit la mine – Întoarce-te în profil, mi-a spus și când m-am întors ea și Herr Heidegger au vorbit ceva pe un ton foarte animat. Fă câțiva pași adus de spate. Bălângăne-ți mâinile. Așa, mergi pînă la birou. Perfect. Acum vino înapoi. Nu ridică ochii. Mai mult ca sigur mă mișcam tare stângaci, în parte din cauza hainelor, fiindcă erau incomode, apoi eram emoționat, simțeam că se aștepta mult de la mine – Elvira aștepta mult de la mine arătându-mă lui Herr Heidegger. Au trecut greu, părea că timpul se oprișe în loc, cum se spune, au trecut chinuitor de greu, era prima dată în viața mea când mă aflam în această relație cu trecerea timpului, deci au trecut chinuitor de greu cele trei ore cât au vorbit Elvira și Herr Heidegger. Aveau multe să-și spună. Uneori, Herr Heidegger se oprea în fața mea, ridică brațul drept și striga cu voce tunătoare – Efeus! făcându-mă să tresar. Apoi îmi vorbea curgător, amabil, cu expresia celui convins că se adresa cuiva care înțelege ce i se spune. Însă, mai degrabă cred că puțin îți pasa dacă eu înțelegeam sau nu, el vorbea – Ce spune? o întrebam contrariat pe Elvira. Ea îmi zâmbea cu căldură, ridicând un deget subțire, de care eram uimit, nu-l mai văzusem niciodată așa, alb, ca de spermanțet – Efeus, spunea. Fii adus de spate, privește pe sub sprâncene, îmi cerea, iar Herr Heidegger tuna din nou Efeus! și-mi vorbea în felurite stări, trăia ceea ce vorbea, era surâzător, se încrunta și, ceea ce mi-a atras atenția, gesticula tot timpul cu mâna dreaptă, era însă o gesticulație reținută, de parcă mâinii i s-ar fi impus, ca disciplină a manifestării, o gesticulație reținută – cotul lipit de corp, în timp ce mâna, în capătul brațului, se zbătea neconținut. Parcă vorbea, parcă repeta ceea ce spunea Herr Heidegger prin cuvinte. Îmi vorbea mult, mă simțeam acoperit de cuvinte, mă uitam pe sub sprâncene, cum îmi cerea Elvira, și mă lăsam când pe un picior, când pe celălalt. Apoi Herr Heidegger, în chip cu totul firesc, mulțumit de ceea ce-mi spusese, se întorcea la Elvira și vorbeau ei doi în continuare. Astfel au trecut cele trei ore.

Elvira m-a luat de mână și am ieșit, urmați la câțiva pași de Herr Heidegger. Rămăsese în urmă și parcă ne studia mersul, parcă voia să vadă ceva în mersul nostru, ținându-ne de mână. Ne-am întors la porțița albă. Acolo, Elvira, ținându-mă în continuare de mână, dar nu cu tandrețe, ci cumva de parcă i-ar fi fost teamă că voi fugi, deci în acest fel, parcă ținându-mă prizonier, a mai vorbit cu Herr Heidegger până a sosit un automobil maro – părea un cărăbuș. Un șofer cu părul roșu, cu tichiută de marinar american, a sărit și a deschis portiera. Am urcat în automobil, iar Herr Heidegger a rămas dincolo de porțiță privind și părând oarecum caraghios, de parcă acea porțiță i-ar fi fost o barieră de netrecut. Am cinat și am urcat în cameră. Eu mi-am scos la repezeală hainele și Elvira a făcut la fel, crezând că sunt dornic de ea. Pentru mine acele haine fuseseră o tortură, erau grosolane și incomode și aveam impresia că explodez în ele, și abia am așteptat să scap de ele. Privindu-mi viața în urmă, cred că acel moment a fost primul meu moment de tact ca bărbat, fiindcă nu i-am spus Elvirei, lăsând-o să creadă că, într-adevăr, dorința de ea mă făcuse să-mi scot în viteză hainele. Totuși a simțit ceva și, mai târziu, la Freitagdanz, la masă, fiindcă ne opriseam să ne tragem sufletul, m-a întrebat – De ce ești îmbufnat? I-am răspuns îmbufnat – Bine că nu m-ai pus să și dansez cu porcăriile alea de haine. Elvira a râs luminos, dar fără sunet, parcă doar a mimat râsul – Iartă-mă, ursuleț, știu că nu e ușor să porți haine făcute de Mihaela. E o sadică, trage intenționat cusăturile ca să-i irite pe bărbați între picioare, la prohab, la subsuori, iar cămășile taie la gât. Dar e singura cu adevărat specialistă în haine prusace din a doua jumătate a secolului nouăsprezece. Ne-am întors la hotel pe jos deși era clar că dintr-o clipă într-alta va începe o furtună, tuna, fulgera și adesea aerul era cuprins de un freamăt violent – Ce ați avut așa de mult de vorbit?! am strigat – Despre Efeus! a strigat la rândul ei Elvira, mi-a mai spus ceva, dar vântul s-a întetit, a început să plouă, ploua cu găleata, încât cuvintele pe care le striga Elvira se înecau îndată ce le striga, nu înțelegeam nimic și m-a lăsat s-o iubesc lângă un copac. A doua zi, am lenevit până la prânz. Am coborât la Veilchenterrasse, chelnerii ne știau deja, adică aveau ei acel fler prin care ne-au simțit ai lor. Elvira avea ținută, eu eram crispat. M-am supus apoi din nou supliciei îmbrăcării hainelor

confeționate de acea sadică Mihaela. Făcuse mai multe rânduri de haine și speranța mea era că măcar unele să nu fie o tortură, după cum, în același timp, era și spaima că voi suporta, cu noile haine, chinuri încă mai mari decât în ziua precedentă. La Herr Heidegger am fost așteptați pe alee de un asiatic durduliu, strălucitor, cum sunt adesea asiaticii durdulii. A schimbat cuvinte cu Elvira în germană, explicând ceva. Ne-a condus în curtea din spatele casei – de fapt, e impropriu să spun curte, fiindcă și acel spațiu era un parc, dar mai liber de rigurozitate, față de cel din fața casei – erau lucruri lăsate în voia lor, un arbust roșu creștea liber chiar lângă ușa verandei, își legăna crengile roșii ca niște tentacule. Apoi erau și multe lucruri de gospodărie, o săpăligă, o greblă, o roabă albastră, o mașină de tuns iarba, toate în voia lor. Era în mijloc un pavilion de lemn cu jilțuri tip șezlong, foarte comode mai ales pentru unul ca mine, care avea probleme nu numai cu hainele, ci, acum, și cu pantofii. Herr Heidegger ne-a lăsat destul de mult să așteptăm, dar Elvira se arăta mereu plină de speranță. Se vedea însă că era și îngrijorată, deși asiaticul durduliu și strălucitor păruse a fi lămurit situația. Din când în când Elvira mă privea cu un zâmbet încurajator, de parcă eu aș fi fost cel interesat de apariția lui Herr Heidegger și temător că el nu va apărea. Herr Heidegger a apărut în cele din urmă în baston și părea mult mai puțin bărbat decât în ziua precedentă. Era suferind, a început imediat să vorbească, explica și vocea era a unui bătrân. Elvira îl asculta din ce în ce mai îngrijorată. Evident Herr Heidegger vorbea despre suferința sa. Mi-a vorbit și mie – Efeus, spunea cu voce slabă, vorbea, cred, despre suferința sa și nu mai gesticula, ținea bastonul în mână dreaptă – Te rog ia un șezlong și du-te în afara pavilionului, mi-a spus Elvira și eu am făcut cum mi-a cerut, fiindcă era Elvira cea autoritară – m-am așezat după tufa roșie. Furtuna din timpul nopții lăsase aerul plăcut, răcoros, dacă nu voiai să-l consideri împrăștiat. A fost o plăcere să mă instalez la soare. Am vrut să-mi scot vestonul, dar am auzit glasul Elvirei – era cu ochii pe mine, deși mie mi se părea că era captivată de discuția cu Herr Heidegger – Te rog nu-ți scoate vestonul! Mihaela n-a avut timp și doar a însăilat cămășile – poate cea de pe tine e deja desfăcută la subsuori sau în spate. Iar vestonul e de efect. Herr Heidegger se așezase și el într-un

șezlong și evident reușise să se ridice deasupra suferinței, fiindcă vorbea iarăși aprins, cu multe cuvinte. Am păstrat vestonul și a fost chiar bine, fiindcă am adormit – fără veston, precis m-ar fi cuprins frigul, m-aș fi trezit înfrigurat. Când m-am trezit, Herr Heidegger și Elvira se plimbau și vorbeau – Herr Heidegger își revenise cu totul. Mi-am întors privirea de la ei. Ușa verandei era larg deschisă. O pisică albă a trecut în fugă. A apărut în trecere doamna distinsă în costum de subretă, s-a oprit o clipă și parcă a făcut-o ca s-o văd eu ridicându-și fusta și aranjându-și ciorapul în jartieră. Din nou ne-am întors la hotel cu automobilul maro condus de șoferul cu părul roșu și cu tichie de marinar american. I-am spus Elvirei că începusem să mă plictisesc, ajunsesem la capătul răbdării, nici nu mă mai impresiona că hainele de acea dată fuseseră întrucâtva suportabile – Fiindcă n-ai avut altceva de făcut decât să lânchezești în șezlong, a spus Elvira – se vedea că se îngândurase auzind că ajunsesem la capătul răbdării – Vei mai rezista două zile, a spus. A sărit din pat – Mergem să dansăm! A doua zi, imediat după masa de prânz, nu ne-am mai dus la Herr Heidegger, a venit după noi la hotel mașina cu șoferul cu părul roșu și cu tichie de marinar american. Era limpede că Elvira știa programul zilei. Hainele Mihaelei pe care le-am îmbrăcat păreau din tablă, eu așa le simțeam, deși Elvira nu mai contenea lăudându-le eleganța, cu comentariul că, iată, și la sfârșitul secolului nouăsprezece inclusiv bărbații prusaci puteau fi eleganți. Mașina a ieșit din oraș, a atacat o șosea întortocheată și în curând ne-am aflat pe un drum de munte urcând pe lângă un masiv. Apoi am ajuns într-o zonă păduroasă, drumul străbătea o zonă cu pădure de-o parte și de alta. Apoi acel drum a rămas în dreapta și mașina a început să urce pe un drum neasfaltat, un drum într-un peisaj sălbatec. Șoferul cu părul roșu și cu tichie de marinar american a redus viteza, înaintam destul de hurducat. La un moment dat am ajuns pe o culme stâncoasă și în dreapta se afla o cabană aninată pe un țănc. Semăna cu casele din colonia noastră, dar era spectaculoasă așezarea – ți se tăia răsuflarea din cauza prăpastiei de sub terasă. Iar pe terasă îl puteam vedea pe Herr Heidegger – purta o scurtă vătuită și părea că ni se arată astfel, ca un vultur străjuind din înălțimi. Spre surprinderea mea, cum am ajuns pe terasă a început să-mi vorbească direct mie, de parcă Elvira

n-ar fi fost prezentă. Ea, știind că Herr Heidegger avea să mi se adreseze direct mie, s-a rezemat de parapetul terasei, cu spatele la prăpastia căscată sub noi, și asculta. Avea acea mină în amestec, interes, respect, dar și indiferență, oboseală. Efeus, a spus Herr Heidegger. Mi-a vorbit apoi gesticulând din nou cu mâna dreaptă, acum parcă mai intens, de parcă ar fi trăit mai intens propriile-i cuvinte, iar mâna prinsese și ea acea emoție. În câteva rânduri, mâna a zvâcnit și a arătat larg în zare, iar vocea lui Herr Heidegger a devenit guturală, sugrumată de o mare emoție. Eu, emoționat la rândul-mi, dar și din cauza prăpastiei care-mi dădea nesiguranță și greutate în vîntre, mă cumpăneam des de pe un picior pe celălalt. Apoi, Herr Heidegger a tăcut, o lacrimă i-a alunecat pe obrazul stîng, a prins exact un rid al obrazului, de parcă ar fi fost un canal special al ei pe unde să alunece. Lacrima cobora și cu siguranță aș fi văzut-o ajungând la colțul gurii dacă Herr Heidegger nu s-ar fi întors cu spatele. În timp ce ne înapoiam în oraș, în automobil a fost stăpână o tăcere apăsătoare. A fost prima dată când Elvira și Herr Heidegger n-au schimbat un cuvînt, iar mie parcă mi-a părut rău. Când am ajuns, Herr Heidegger s-a grăbit la porțița albă, părea că ne abandonase. Șoferul cu părul roșu și cu tichie de marinar american a dat înțelegător din cap. Elvira m-a luat de braț și am pornit și noi pe alee. În studio, chiar în mijloc, se afla o mașină de scris pe o măsuță și un scaun. Doamna distinsă în costum de subretă a adus o tavă – Tee und Kaffee, a zis – Te servești cu ce vrei, ceai, cafea, biscuiți, mi-a spus Elvira în șoaptă. Doamna distinsă în costum de subretă s-a așezat la măsuță, așteptând. Era o așteptare tensionată, o atmosferă tensionată. Și-a făcut apariția, vijelios, Herr Heidegger – Efeus! a strigat. Ne-a cuprins pe toți cu o privire strălucitoare, și-a frecat încântat mîinile și a început să vorbească și în același timp doamna distinsă în costum de subretă a început să țacăne la mașina de scris. Herr Heidegger vorbea, făcea pași mari încolo și înapoi, uneori dădea un ocol doamnei distinsă în costum de subretă, se oprea o clipă și citea peste umărul ei, apoi revenea la aceea agitație cu pași mari. La un moment dat, s-a oprit și a arătat ca un dirijor spre Elvira, iar ea îndată a ieșit în mijlocul studioului – Efeus, a spus emoționată. Apoi a început să vorbească. Vorbind, făcea și ea pași, dar mărunți, ca de dans, în orice

caz feminini, existând această impresie, că pașii ei erau replica feminină la pașii lui Herr Heidegger. Până la miezul nopții, Herr Heidegger și Elvira au vorbit de câte zece ori fiecare. Cât despre mine, am făcut față cu brio situației, am băut cafea, ceai, am luat câte un biscuit și l-am ronțăit discret. Ca să mă dezmoțesc, m-am mișcat discret pe lângă perete. La miezul nopții, Herr Heidegger a ridicat brațul și a spus Efeus! cu o voce plină de patos. Aproape în același timp s-a auzit un clinc al mașinii de scris și doamna distinsă în costum de subretă a smuls foaia, a așezat-o peste celelalte. Se formase un teanc de foi cam cât Mersul Trenurilor din România – a fost comparația cea mai la îndemână ce mi-a venit în minte. Ne-am întors la hotel și eu și Elvira frânți de oboseală și n-am mai avut dorință unul de altul și am adormit buștean. M-a zgâlțâit Elvira a doua zi, era deja îmbrăcată, își dăduse cu ruj. Era singura cochetărie pe care i-o știam – își punea ruj, efectul fiind că, privind-o, te întrebai de ce peste buzele roșii, singura culoare vie pe care o avea pe chip, mai trebuia o mângăleală cu roșu chimic – Plec la Basel, a spus Elvira, se foia prin cameră ca să-și ascundă preocuparea. Tu trebuie să rămâi aici, elvețienii sunt bătuți în cap și s-ar putea să avem probleme. Eu voi trece granița sub pledul de pe genunchii lui Herr Heidegger. El e foarte cunoscut, fiindcă de ani de zile face lunar drumul ăsta, lucrează cu o bancă elvețiană. Elvețienii sunt sensibili la acest aspect și devin simpatici. Îți las trei mii de mărci. Poți să mă aștepti, voi fi înapoi cel târziu la trei după-amiaza. Așteaptă-mă la Veilchenterrasse, comandă și pentru mine Schufteiwunderkunst și, bineînțeles, șampanie. Mă poți aștepta, dar, cum dorești, nu mă supăr, poți să dispari sau să te întorci în țară. Dacă vrei să te întorci în țară, ai grijă cât plătești și pe cine plătești să te ajute. Dar eu am așteptat-o și ea s-a topit de bucurie. Seara m-am pomenit că trebuie să îmbrac din nou hainele confecționate de Mihaela. Eu crezusem, așa a fost în capul meu, că drumul la Basel însemna ca s-a terminat cu Herr Heidegger – aveam acest sentiment și de aceea nu mi-a trecut prin minte că o voi aștepta la Veilchenterrasse cu Schufteiwunderkunst, cu șampanie, cum i-a fost dorința, iar seara va trebui să îmbrac din nou acele haine. O altă surpriză a fost că în fața hotelului a apărut o mașină vărgată, o mașinuță, iar la volan era asiaticul durduliu și

strălucitor. Ne-am înghesuit în mașinuța lui și din nou am făcut drumul pe munte, la acea cabană ce semăna atât de bine cu casele din colonia noastră. Se lăsase întunericul și când am coborât era frig. Cabana era luminată, dar în jur întunericul era de nepătruns și pînă am intrat mi-a fost teamă ca nu cumva să calc greșit și să cad în abis. De fapt, din cauza întunericului, era un abis peste tot. Am văzut, a fost ceva în treacăt, cum asiaticul durduliu și strălucitor a luat din portbagaj un aparat de fotografiat și o valijoară cu colțare nichelate. Herr Heidegger ne-a întâmpinat cu o amabilitate obosită, era obosit, dar ținea neapărat să fie amabil. Surprinzător, fiind o dovadă că se întîmplau lucruri surprinzătoare la cabană, m-a invitat să iau loc, ceea ce nu mai făcuse pînă atunci. Asiaticul durduliu și strălucitor s-a dispărut într-un colț întunecat. Herr Heidegger și Elvira au vorbit, vorbeau liniștit, cu o rostire calmă a cuvintelor. A apărut asiaticul durduliu și strălucitor cu aparatul de fotografiat, a scăpărat din bliț de mai multe ori, mie mi s-a părut că strălucirea lui amplifică sau făcea ea însăși parte din scăpărarea blițului. Apoi s-a făcut din nou nevăzut. Herr Heidegger a avut în continuare acea rostire specială, de parcă mereu ar fi nuanțat ceea ce spunea, în timp ce pe fond se auzea torcând un motor. Un generator electric, mi-am dat seama, aveam și noi în colonie unul, și, la fel în cabana lui Herr Heidegger, ca și la noi în colonie, de la generator, becurile dădeau o lumină clipită. Torceau deci toți trei, Herr Heidegger, Elvira și generatorul, când și-a făcut din nou apariția asiaticul durduliu și strălucitor. A pus în fața mea un pahar cu un lichid albastru – E pentru tine, te rog să bei, e un întăritor, mi-a făcut Elvira cu ochiul. Imediat ce am golit paharul, de parcă asta ar fi așteptat, asiaticul durduliu și strălucitor a deschis pe masă valijoara cu colțare nichelate și am mai reușit să văd cum scoate din ea mărunțișuri strălucitoare, care puteau fi un instrumentar ca al Angelei, asistenta medicală din colonie. M-am trezit buimac în întuneric, a fost o trezire trecută imediat într-o frică violentă, fiindcă din cauza buimăcelii nu-mi dădeam seama unde sunt – era de parcă mi s-ar fi golit creierul de orice judecată. Am gemut și o mână mi s-a pus pe piept și mi-am dat seama că sunt gol – a fost primul fel de a raționa după ce cu o clipă înainte îmi simțisem capul umplut cu beznă. Apoi am văzut reclama luminoasă pe care o știam vizavi de

camera noastră de hotel și m-am liniștit, de pe piept nu putea fi decât a Elvirei. M-am ridicat în fund și am simțit o împunsătură atroce în buca dreaptă. M-am rostogolit în stânga. Elvira a aprins veioza – Te doare? m-a întrebat. La prînz, la Veilchenterrasse, aveam o expresie suferindă, dar probabil și caraghioasă fiindcă Elvira nu s-a putut abține și a izbucnit în rîs – Nebunul de Akutagawa a zis că e floare la ureche să te marcheze cu numele meu. A fost o prostioară fiindcă adormiseși, dar, recunosc, mi-a plăcut ideea, mai ales că Akutagawa susținea că în locul acela, pe partea interioară a fesei tale drepte, operațiunea va fi practic nedureroasă. Se pare însă că japonezii au alte standarde în materie de intensitate a durerii. Nu mi-a venit să cred că Elvira fost de acord cu nebunul de Akutagawa, ca numele ei să fie pe partea interioară a bucii mele drepte. În cele din urmă, ne-am distrat – Elvira, fiindcă era și ea curioasă s-a uitat între buclele mele, punându-mă, pentru lumină, în diferite poziții – Se vede doar o umflătură cu multe puncte roșii – te doare tare? A încercat cu oglinjoara ei de machiaj să mă facă să văd și eu acea umflătură. Apoi am ajuns în Yugoslavia, eram în Serbia, și era noapte, și era înainte de a intra în canalul de irigație pe unde urma să ne întoarcem în țară și pe unde, iată, nu v-am spus acest amănunt, trecusem granița la venire. Aveam costume de scafandru – fără costume ar fi fost un dezastru din cauza lipitorilor. Abia o zăream pe Elvira. Voiam să-mi pun ochelarii, când am auzit-o spunându-mi că pe interiorul fesei mele drepte, în zona peri-anală, Akutagawa întipărise, cu ajutorul unei mici ștampile de metal înroșit, nu numele ei, ci numele unei bănci din Basel și un cod de acces la acea bancă. Se numea Sarasin Bank. Elvira își luase o casetă la acea bancă pentru teancul de foi bătute la mașină după vorbele ei și ale lui Herr Heidegger de către doamna distinsă în costum de subretă. Fiecare foaie purta atît semnătura Elvirei, ca Elvira Krebs, cît și pe cea a lui Herr Heidegger. Ea, dacă voia, putea să ridice acel teanc de foi imediat după moartea lui Herr Heidegger și să-l folosească după propriul plac, putea chiar să distrugă acele foi, dacă asta dorea. Dacă însă ei, Elvirei, i se întîmpla ceva, sau pur și simplu nu mai avea chef, nu mai voia să știe de acel teanc de foi, eu aveam acces la el, dacă doream asta, din anul 2027, 1 ianuarie. După această dată, purtând o mustață ca a lui

Nietzsche, mă puteam prezenta la Sarasin Bank și cei de acolo, în baza codului întipărit de Akutagawa cu o ștampilă înroșită pe partea interioară a fesei mele drepte și a mustății care va face imediat să se vadă că seamăn perfect cu Nietzsche, mă vor îndreptăți cu drepturi depline de proprietate asupra teancului de pagini din casetă. Elvira nu mi-a dat timp să mă dezmeticesc – Ne vedem peste treizeci de minute, a zis și a intrat în canal. Am lăsat să treacă cinci minute și am intrat și eu. Apa nu era adâncă, nu înotam, înaintam târâș pe fundul canalului, principala problemă fiind să ne ținem pe fund. Apa era leneșă, dar un mic curent de curgere totuși exista, am simțit în urmă cu o lună, când ne-a fost de folos. Acum trebuia să învingem rezistența acelui curent, o simțeai ca pe o împotrivire slabă la înaintare. Din această cauză, când taimerul mi-a vibrat la piept anunțându-mă că trecuseră cele treizeci de minute, am mai înaintat numărând – am numărat pînă la o sută optzeci și unu, deci, ca timp, aproximativ patru minute. Am ieșit, m-am îmbrăcat cu hainele mele, apoi m-am dus la tufe de lîngă salcia pe care eu și Elvira ne-o luasem ca reper de întâlnire. Elvira nu era acolo. Am așteptat. M-am întors pe lîngă canal, prin ierburi, prin tufe – o chemam pe Elvira în șoaptă, așteptam răspuns. M-am întors în tufe de lîngă salcie. Elvira nu era. Disperat, am căutat-o fără să mă mai ascund, mi-era egal dacă mă prind grănicerii. Am strigat-o, ea trebuia să mă audă. Se lumina de ziuă și eu aș fi putut s-o văd și ea ar fi putut să mă vadă. Am așteptat pînă la amiază, apoi am plecat. M-am întors în colonie și ai mei s-au mirat că m-am întors de pe litoral și nu eram bronzat – Elvira îi convinsese că mergem la mare. Le-am spus că Elvira plecase direct la Cluj. Ai mei refuzau să vadă pînă la capăt relația mea cu Elvira, ea era în primul rînd fiica șefului betoanelor și erau mândri că ne-am împrietenit. O vedeau nu atît ca prietenă, cît ca pe o soră mai mare, și poate că Elvira chiar reușea să dea această impresie – că este sora mea și nu iubita mea. La o săptămână după ce m-am întors fără Elvira, mi-am dat seama că era posibil s-o uit. Deodată mi-am dat seama că se cufunda în bezna uitării, cum se spune, și era tot mai departe de mine. Era o imagine cu Elvira ce se tot depărta și era clar că nu mai era mult pînă să dispară în zare. Și chiar a dispărut cu totul și nu s-a mai întîmplat nimic în ceea ce mă

privește, deși eu așteptam să se întâmple. Apoi, toamna, tatăl Elvirei a părăsit șantierul, deci și colonia, și nimeni nu știa de ce a făcut asta și ce s-a întâmplat după aceea cu el. Apoi totul a dispărut datorită asistentei Angela – o părăsise soțul în vară, cât eu am lipsit din colonie. Am descoperit-o datorită fetei ei, o blondină firavă – îmi amintea de Elvira. Apoi ultimul an de liceu l-am făcut la Iași, fiindcă acolo se deschisese un șantier pentru un combinat de utilaj greu. Aici a fost totuși o întâmplare ciudată care deodată a răvășit totul, a scufundat prezentul și deodată mi-a adus-o în față pe Elvira. Era toamnă, la începutul lui noiembrie și era să mă lase picioarele când la poarta liceului l-am văzut pe Akutagawa. Preț de o secundă, am crezut că e o nălucire. Dar era chiar el. Mai suplu și, din această cauză, mai puțin strălucitor. M-a văzut și, într-o clipă, a fost lângă mine, m-a prins de braț. S-a apropiat imediat de noi un bărbat înalt, blond care a spus într-o română stricată că erau în drum spre Moscova și făcuseră o buclă, ca să mă întâlnească. I-a vorbit lui Akutagawa în germană și Akutagawa a scos din buzunarul interior al pardesiului un plic. Mi l-a înmănat cu o plecăciune. Am întrebat imediat dacă era de la Elvira – apăruse în ochii minții imaginea strălucitoare a Elvirei. Am am rostit de mai multe ori numele Elvirei, dar cei doi s-au retras, Akutagawa făcând plecăciuni, bărbatul blond părănd cam derutat. În plic era o fotografie

Inspector Mirel Til scoate din portofel o fotografie

– Aceasta e fotografia

I-o întinde peste masă lui Genar Ionescu

O fotografie alb-negru, uimitor de clară, uimitor de proaspătă ca imagine, de parcă abia i s-ar fi uscat luciul în urma prelucrării

Genar Ionescu îi dă fotografia Laurei Zisan

Laura Zisan mișcă fotografia ca să prindă lumina din mai multe unghiuri – aprinde lanterna telefonului și trece încet cu micul fascicul de lumină peste suprafața fotografiei

– Da, spune ca acceptare a rezultatului examinării fotografiei

Pune fotografia pe masă

– Ce e cu numărul de pe interiorul bucii dumneavoastră?

– Uneori, la duș, pipăi locul și simt niște zgrunțuri. Presupun că sunt cifre și numele băncii elvețiene

– N-ați încercat să vedeți? Acum sunt mijloace sofisticate
 – Adevărul e că oricât de sofisticate, tot am nevoie de ajutorul
 cuiva

– Vă ajut eu, am telefon performant, se oferă Laura Zisan – o
 putem face chiar acum, la toaletă sau oaici

Inspector Mirel Til spune serios

– N-ar fi o problemă să gădesc pe cineva să mă ajute. Ar fi în
 primul rând soția mea. Dar nu vreau să implic alte persoane

Genar Ionescu ia fotografia de pe masă

O privește concentrat

Spune

– Mi-o închipuiam altfel pe Elvira. Sunt dezamăgit, și nu pot să
 nu spun, deși sunt conștient că e o gafă să-i spui unui bărbat despre
 femeia pe care a iubit-o că are nasul lung, gen Cosima Wagner, dar
 eu asta văd în această fotografie

Inspector Mirel Til spune cu voce stinsă

– Așa era ea

Ia fotografia, o pune în portofel

Tăcere

Deodată, inspector Mirel Til se scutură

Spune

– Mi-e foame

Ia pe farfurie

Trei felii de friptură, trei roluri cu șuncă, trei pasmați dolofani cu
 piper roșu, două dreptunghiuri de brânză verde, o lingură de icre, un
 ardei minuscul, o lingură de praz tocat, o lingură de frunze tocate de
 coriandru, o lingură de coacăze roșii, o lingură de coacăze negre, un
 mănunchi de petale de șuncă, și, după ce le face să dispară galop, își
 încarcă din nou farfuria cu trei felii de friptură, trei roluri cu șuncă,
 trei pasmați dolofani, cu piper roșu, două dreptunghiuri de brânză
 verde, o lingură de icre, un ardei minuscul, o lingură de praz tocat, o
 lingură de frunze tocate de coriandru, o lingură de coacăze roșii, o
 lingură de coacăze negre, un mănunchi de petale de șuncă

Laura Zisan și Genar Ionescu asistă uluiți

Inspector Mirel Til bea două pahare de apă, se lasă în fotoliu

– Mi-a fost foarte foame, oftează cu ochi lăcrimoși. E al naibii de iute. Dumneavoastră nu mâncați?

Genar Ionescu o privește pe Laura Zisan

Genar Ionescu spune

– Privindu-vă cum dedicați crăpelniței, mi-a trecut prin minte să vă întreb – s-a înregistrat tot? Și dacă da, cum apar toate astea?

Inspector Mirel Til îl privește cu ochi grei, pare gata să adoarmă
Spune

– Apar perfect – povestea cu iubita mea Elvira am spus-o de o mie de ori. S-au plictisit o mulțime auzind-o și răs-auzind-o, inclusiv nevastă-mea, inclusiv cei de la minister, inclusiv colegii. Ar fi bun un pui de somn

– Da, ar fi bun un pui de somn, încuviințează Genar Ionescu

Laura Zisan spune

– Gen, înainte să adormim vreau să-ți spun că ești înalt și ți-ar sta bine cu părul ciufulit și papion